DANIELLE BARLETTE

Lumea modei

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANCA STANCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

– Sunt îndrăgostită! exclamă Amanda Colby. Este chiar mai bine decât visam. Coborî repede din limuzină fără să mai aștepte ca șoferul să-i deschidă portiera.

– Bine ai venit la Mirrors, îi spuse mătușa Roz. Sunt atât de bucuroasă că vom petrece această vacanță împreună. Dacă vei supraviețui nebuniei Crăciunului, ai să înveți multe despre afacerile din lumea modei.

– Nu te îngrijora, mătușă Roz, mă voi descurca, răspunse Amanda entuziastă. Dar, înainte de a începe, aș dori să arunc o privire prin magazin ca să mă învăț cu locurile.

Mătușa ei se întoarse spre șofer și-i spuse:

– Mulțumesc, Michael, nu mai am nevoie de tine până la prânz.

Amanda păși pe sub marchiza argintie sprijinită pe stâlpi din material cromat și se opri în fața ușilor imense care-i reflectau imaginea. Ridică privirea și văzu literele groase, argintii proclamând lumii numele magazinului: MIRRORS.

Le văzuse de multe ori pe ambalajele pachetelor cu cadouri pe care mătușa i le trimetea de sărbători. Iar acum se aflau, în sfârșit, în fața ei.

Amanda încercă să cuprindă totul dintr-o singură privire: eleganța magazinului, licărirea luminițelor de Crăciun, decorațiile argintii ale brazilor care flancau intrarea.

Pentru sutele de cumpărători care treceau grăbiți pe lângă ea, Mirrors nu era altceva decât un magazin select de pe Madison Avenue, dar pentru Amanda acest loc era un vis devenit realitate.

Mirrors era magazinul construit de Roz Noble prin talent și muncă grea. Amanda auzise de multe ori povestea: mătușa ei plecase din Boston când

era încă foarte tânără, lucrase la diverse case de modă până ajunsese la New York, unde cunoscuse succesul. Nu erai bine îmbrăcat dacă nu-ți făceai cumpărăturile la Mirrors.

Amanda își văzu imaginea reflectată în oglinzile imense ale ușii. O pală de vânt îi răvășise părul lung ce-i încadra fața drăguță. Obrajii i se coloraseră de emoție.

– Sora mea n-ar fi prea încântată dacă te vei întoarce răcită la Boston. Haide să intrăm, spuse mătușa Roz, trezind-o din visare.

– Nu-mi este frig deloc, dimpotrivă, spuse tânăra pășind alături de mătușa ei în vestibulul magazinului. O tânără femeie îi luă paltonul de culoare mov și-i zâmbi politicos.

Când se îmbrăcase dimineață, Amanda decisese să arate mai matură decât vârsta ei, de aceea purta cizme cu tocuri înalte, o fustă în carouri și un pulover strâns pe bust. Singura bijuterie era o broșă în stil art Deco, care i se păruse foarte simpatică: un peștișor în toate culorile curcubeului.

Mătușa Roz o invită cu un gest teatral să intre în magazin:

– Ești gata pentru un tur rapid, Mandi? Haide!

Magazinul era împărțit în mai multe raioane. Amanda recunoscu haine ale designerilor celebri: pulovere Sonia Rykiel, pantaloni Kenzo, rochii Giorgio Armani.

– Câte secțiuni are acest etaj? întrebă ea.

– Depinde de articole. Le schimbăm destul de des. Mătușa Roz începu să râdă și arătă raionul din centrul magazinului. Acum două săptămâni am mutat aici paltoanele din lână peruviană. Au avut un succes imens. În trei zile am vândut douăsprezece la prețul de 2.500 de dolari. Linda Rostantd a cumpărat două. Nu știu ce șanse sunt să le poarte în Los Angeles.

Se opri o clipă și aranjă un ornament dintr-un brad de Crăciun.

Amanda rămase în spatele ei, jucându-se cu o șuviță din părul ei negru strălucitor. Privind brazii împodobiți multicolor îi veni o idee.

– Așteaptă, mătușă Roz, spuse ea în timp ce înaintau spre următorul raion.

Bătrâna femeie, subțire și sofisticată, îmbrăcată într-un pulover din mohair gri și o fustă din stofă neagră, se opri și-și privi nepoata.

– Știi ce ar trebui făcut ca acest loc să arate superb? Nu vreau să spun că acum n-ar fi așa, dar...

– Ce anume, iubito? întrebă Roz clipind din ochii albaștri ivorii.

– Am putea aranja ornamentele din brazii de Crăciun după culori. Vreau să spun în nuanțele aceleiași culori: de la albastru închis în vârf la bleu pal la poale sau de la mov la roz...

– Da, da, înțeleg, spuse mătușa Roz zâmbitoare. Este o idee foarte bună. Toate aceste amănunte fac bine la vânzări. Poți să faci acest lucru după-amiază. Dar te rog să nu schimbi totul într-o singură zi. Ai înțeles? întrebă ea mângâindu-i părul cu blândețe.

– Promit, răspunse Amanda cu un zâmbet triumfător.

Experiența pe care o va căpăta la Mirrors o va ajuta la interviul de la Institul de Modă.

Să intre la cursul de vară al Institutului de Modă era cel mai mare vis al ei, de aceea venise în vacanța de Crăciun la New York. Completase cererea, căpătase o recomandare de la profesorul ei de arte și obținuse un interviu. Cea mai grea

parte fusese aceea de a le spune părinților ei. Amanda zâmbi. Ei erau de modă veche. O slujbă în domeniul modei nu era cea mai bună alegere pentru fiica lor. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi urmat o carieră în învățământ.

În ciuda obiecțiilor părinților, îi convinsese să-i ofere o șansă și s-o lase să vină la interviu. Acum, totul mergea conform planurilor ei.

Vocea mătușii Roz o aduse din nou la realitate.

– Rachel și Cindy te vor ajuta să rearanjezi decorațiunile. Așa veți avea ocazia să vă cunoașteți mai bine.

– Excelent, spuse Amanda, nerăbdătoare să le cunoască pe cele două fete cu care va lucra în vacanță.

– Amândouă au cincisprezece ani. Poate veți deveni prietene, chiar dacă vin din medii diferite. Mama lui Cindy este o cunoscută scriitoare, iar cea a lui Rachel o cântăreață de pe Broadway.

– Sper să avem ceva în comun, spuse Amanda.

– Bineînțeles că aveți. Toate iubiți lumea modei. O să-ți placă să lucrezi cu fete de aceeași

vârstă cu tine. Cindy e liniștită și timidă, iar Rachel... ei bine, Rachel este unică. Vei vedea.

Își continuară turul până se opriră în fața unui elegant birou de ambalat cadouri. O fată cu păr roșcat, îmbrăcată într-un pulover alb și pantaloni negri, tocmai scria o felicitare.

– Cindy, eu și Amanda tocmai vorbeam despre tine.

Tânăra îi zâmbi delicat Amandei.

– Îmi pare bine că te cunosc, spuse Amanda, zâmbindu-i la rândul ei.

Înainte de a mai spune ceva, mătușa Roz o prinse de braț și o trase spre raionul de accesorii.

Rachel tocmai proba un colier din argint și turcoaze.

– Arăți superb, draga mea, în special cu această minunată rochie mini din jerse, spuse mătușa Roz. Îți aduci aminte că ți-am vorbit despre...

Rachel scuturã din cap și buclele blonde i se răvășiră.

– Stai, lasă-mă să ghicesc. Făcu o pauză teatrală și cu un gest arătă spre Amanda. Tu ești A-man-da!

– Arăți ca și cum ai pleca într-o excursie în Mexic, glumi Amanda.

– Oh, mulțumesc. Dar n-ar putea fi Monte Carlo? Am fost în Mexic, cu tatăl meu, de ziua recunoștinței...

– Gata, veți avea destul timp să sporovăiți, le întrerupse mătușa Roz, care deja pornise mai departe pe culoarul pardosit cu marmură alb-negru.

– Vorbim mai târziu, spuse Amanda fugind după mătușa ei.

Nu văzuse în viața ei atâtea oglinzi. Auzise de la Madam Rossant, profesoara ei de franceză, despre Sala Oglinzilor de la Versailles, dar nu credea că se putea compara cu magazinul mătușii ei. Mirrors era o marcă renumită și dorea să ajungă și ea la fel de cunoscută. În primul rând va trebui să cucerească New Yorkul, apoi Parisul și restul lumii.

Își urmă mătușa care urca o scară în spirală spre etajul superior al magazinului.

– Încă nu-mi vine să cred cât de impresionant este Mirrors... spuse Amanda oprindu-se să privească cele două candelabre imense din cristal ce luminau întregul magazin.

– Așadar, Mandi, ce părere ai? întrebă Roz ajunsă la capătul scării.

Amanda i se alătură și privi peste balustradă: totul era din marmură, crom și oglinzi: modern și strălucitor. Apoi își întoarse privirea spre spațiul în care se afla. Acest al doilea etaj era cu totul altfel: fragil și elegant. Covoare de culoarea piersicii, lumina învăluitoare și... oglinzi, bineînțeles. Dar aici, oglinzile erau antichități, în rame grele aurite, ovale sau pătrate. Colecția mătușii Roz strânsă în peste douăzeci de ani. De la această pasiune venea și numele magazinului: Mirrors -Oglinzi.

Parterul era locul de unde puteau cumpăra oamenii obișnuiți, însă etajul era pentru cei din elită. Roz aproape o răpise pe Sabrina Dupre de la Yves Saint Laurent pentru a-i decora acest spațiu.

Această atmosferă o făcu pe Amanda să vorbească proape în șoaptă. Se opri și privi din toate unghiurile o rochie așezată pe un manechin.

– Cât costă o rochie ca aceasta? întrebă ea.

– Pot porni de la 2.000 de dolari și să tot crească până la 18.000 - 20.000 de dolari. Amanda

făcu ochii mari de uimire. Dar mătușa Roz zâmbi și-i mângâie părul mătăsos. Știu că mama ta nu crede că am ajuns până aici! Apropo, bine că mi-am adus aminte! Să-ți alegi o rochie pentru petrecerea de Crăciun.

Ochii fetei licăriră de entuziasm.

– O rochie de la Mirrors, pentru mine?

– Vei avea nevoie, deoarece trebuie să participi la cel mai mare eveniment al sezonului. Mătușa Roz era la fel de entuziastă ca nepoata ei. Ți-am spus despre cadouri? La fiecare petrecere ofer oaspeților mei câte un cadou special. Este o tradiție. De data aceasta, cadourile sunt fabuloase... le vei vedea după-amiază.

– Despre ce este vorba? întrebă Amanda, curioasă.

– Pălării! Importate din Panama. Superbe, cu boruri late, spuse Roz zâmbind enigmatic. La fel ca cele pe care le purtau bărbații în anii '20. Iar acum, în anii '80, le va purta toată lumea. Sper să revină la modă. Toată lumea bună din New York va purta pălării de panama. Voi da startul pentru vara aceasta. Mirrors va fi primul și singurul magazin

unde se vor găsi. Am exclusivitate pentru desfacerea lor. Nu le vei vedea nicăieri altundeva. O privi pe Amanda, dorind să fie sigură că aceasta înțelesese importanța evenimentului. În acest scop, am invitat și presa la petrecerea mea de Crăciun.

– Roz! Bernice Claunsen, asistenta mătușii Roz, o privea ca și cum asista la o înmormântare. Trebuie să-ți dau o veste teribilă. Bernice se opri și lăsă ochii în pământ. Despre pălării... Sunt... sunt... blocate în Chicago.

– Ce vrei să spui? Vocea lui Roz era furioasă. Trebuia să sosească în această după-amiază.

– Aceasta e problema, Roz. Nu vor ajunge. Cel puțin nu la timp pentru petrecere.

Capitolul 2

Turul Amandei prin Mirrors fu întrerupt brusc. Acum stătea tăcută în biroul mătușii Roz, ascultând atentă.

– Ce știi despre transportul meu? întrebă Roz cu voce răstită în receptor.

Apăsă un buton și o voce bărbătească se auzi în difuzor.

– Este blocat în Chicago; vocea bărbatului era de asemenea iritată.

– Ascultă. Aceste pălării trebuie să ajungă aici. Nu vreau să mă fac de râs în fața celor mai mari nume din lumea modei. Chipul mătușii Roz era alb ca varul.

Amanda o privea fascinată. Era o parte a mătușii pe care n-o mai văzuse niciodată. Fermă și dură, ea continuă:

– Trebuie să fie aici mâine! Ai înțeles! Degetele ei cu unghii superb manichiurate băteau darabana în birou. Dă-mi-l pe șeful tău!

– Eu sunt șeful, doamnă. De aceea v-am sunat. Aeroportul este închis, toată coasta de vest este sub zăpadă.

Amanda și Roz se priviră una pe alta.

– Am încercat să-ți spun, șopti Bernice.

Dar Roz n-o băgă în seamă și vorbi în continuare cu interlocutorul ei.

– Nu vreau un raport meteorologic! Vreau să știu când îmi va sosi transportul!

– Nu înțelegeți, doamnă? vocea bărbatuui era furioasă. Zăpada atinge aproape un metru și ninge încontinuu. Nimeni nu poate spune când se va redeschide aeroportul.

– Dar este imposibil, vocea lui Roz se mai calmase. Acest transport înseamnă totul pentru mine. Trimite-mi-l cu trenul sau cu un camion. Plătesc oricât!

– Îmi pare rău, spuse bărbatul, dar nimic nu se mișcă în Chicago.

– Nu accept acest răspuns. Găsește ceva, imediat. Aștept să mă suni să-mi spui ce ai rezolvat.

– Nu...

Vocea bărbatului fu întreruptă de Roz care închisese telefonul și se așeză confortabil în fotoliu.

Amanda se simțea penibil, neștiind ce să spună. Moralul ei se prăbușise. Știa că nu face bine să se gândească la ea în timp ce mătușa avea probleme, dar era convinsă că vacanța ei nu începuse sub cele mai bune auspicii. Înainte de a primi acel telefon, mătușa Roz îi spusese că vor lua masa într-un restaurant elegant, unde se întâlneau nume mari din lumea modei și show-bussinesului. Acum, însă, era sigură că mătușa nu mai avea poftă de mâncare.

Se simțea încurcată pentru că devenise atât de egoistă. Trebuia să se concentreze asupra mătușii și a magazinului, să încerce să uite de farmecul New Yorkului. Tot ce conta era să facă o impresie

bună la interviul de la Institutul de Modă. Restul nu era important. Dacă intra la cursul de vară, avea tot timpul să descopere New Yorkul.

După un timp, Bernice șopti:

– Ascultă, Roz. Nu poți face nimic, acum. De ce nu te duci să iei prânzul cu nepoata ta, așa cum ai planificat? Voi da telefoane la toate firmele de curierat din Chicago. Până te întorci, sper să rezolv acest inconvenient.

Amanda speră din tot sufletul ca mătușa ei să fie de acord.

– Prânzul! aproape că uitasem. Am rezervat o masă la Tavern on the Green pentru întâlnirea cu Barry Jameson. Trebuie să mergem, spuse Roz privind în direcția Amandei, a spus că-l aduce și pe fiul lui.

– Cine este Barry Jameson? întrebă Amanda, forțându-se ca vocea ei să rămână calmă.

– Bine că m-ai întrebat pe mine, decât să faci vreo gafă în timpul mesei. Este cel mai mare fotograf din oraș, poate din lume. La fel de cunoscut ca Avedon și Scovullo.

Obrajii Amandei se înroșiră.

– Oh, acel Barry Jameson? Și fiul lui este fotograf?

– Nu, este încă la școală... Sper să te împrietenești cu el, spuse Roz.

Probabil un tocilar, sau poate mai rău: un băiat de bani gata, se gândi Amanda. Mătușa mi-a aranjat o întâlnire, sper totuși că gusturile ei pentru băieți să fie la fel de bun ca cel pentru haine.

– Bernice are dreptate. Dacă stau aici și-mi fac griji, nu se va topi zăpada de pe aeroportul din Chicago, spuse Roz calmă. Oricum, după cum o cunosc pe asistenta mea, va găsi o soluție până ne întoarcem.

Îi zâmbi asistentei, privind-o cu încredere.

– Bineînțeles, replică Bernice zâmbind. Voi face totul ca să rezolv problema. Ai face bine să pleci, știi prea bine că lui Barry nu-i face plăcere să aștepte.

Roz dădu aprobator din cap.

– Nu contează că lucrează de atâta timp pentru mine, multă lume stă la rând să-l înhațe. Se întoarse apoi spre nepoata ei.

– De ce nu te machiezi puțin, dragă? O, și trebuie să facem neapărat ceva cu părul tău. Într-una din zilele acestea vom trece pe la Claude. Este stilistul meu.

Amanda se privi într-o oglindă. Arăt ca Fantoma Crăciunului trecut, se gândi ea. Nu mă mir că mătușa mi-a spus să mă machiez mai mult. Își căută trusa de machiaj în geantă și-și pudră puțin nasul, puse un strop de ruj pe buze, puțin fond de ten pe obraji și o umbră de mov pe pleoape. Puse cutiuța înapoi în geantă și se privi din nou în oglindă. Ce mult contează un pic de culoare, se gândi ea privindu-se admirativ.

Mai rămânea o singură problemă: părul. Era lung, strălucitor și negru, însă singurul cuvânt care îl putea descrie era: zăpăcit. Buclele nu-i stăteau niciodată în ordine. Pentru a suta oară, consideră că ar trebui să-l taie... dar încă nu avea curajul pentru o schimbare radicală.

– Ești gata, Mandi? Michael este aici, spuse mătușa Roz.

– Gata, răspunse ea. Michael? Oh, da. Șoferul. Își puse geanta pe umăr și se alătură mătușii.

Roz își strângea niște hârtii de pe birou.

– Pot să te ajut? se oferi Amanda.

– Termin într-un minut, răspunse aceasta trântind hârtiile într-un sertar. Aici sunt ideile pentru cadourile de Crăciun. Se pare că eu și Bernice vom trebui să ne uităm peste ele în caz de urgență. Și se pare că avem o urgență. Între timp, va trebui să-mi explice Barry Jameson de ce catalogul de vară trebuie făcut într-o insulă din Pacificul de sud și nu în Caraibe, așa cum stabilisem. Acest bărbat crede că fotografiile trebuie făcute la o mie de kilometri distanță de studioul lui și pe mine să mă coste dublu.

O luă pe nepoata ei de braț și-i spuse:

– Haide, dragă, să mergem. Lasă-mă să-ți văd ochii. Umbra aceasta este mov? Ce cosmetice folosești? Nu contează, vom vorbi despre machiaj mai târziu.

Cele două urcară în limuzină și Amanda se miră cât de ușor se adapta la stilul de viață al mătușii. Ce bine ar fi dacă prietenele ei ar putea s-o vadă acum!

– Sper ca Barry să nu fie dificil, spuse Roz mai mult pentru sine. Mă înnebunește cu imposibilele lui cereri. Acest bărbat adoră să fotografieze în locuri exotice, atâta timp cât altcineva îi plătește cheltuielile.

– De ce nu vrea să meargă în Caraibe? întrebă Amanda. Mie mi se pare un loc foarte exotic.

– Pentru că s-a plictisit de Caraibe, răspunse Roz. Acum vrea în Insulele Fiji.

În acel moment limuzina se opri în fața localului și Michael le deschise portiera. Portarul le salută cu respect și Amanda se uită surescitată de jur-împrejur, sperând să dea ochii cu o celebritate.

Brazi imenși înconjurau sala restaurantului, strălucind de luminițe multicolore. Peste tot se găseau ghirlande și ornamente de Crăciun. Așa arată New Yorkul, se gândi Amanda. Cât de diferit era de orășul ei liniștit!

– Bună seara, Andre, îl salută Roz pe șeful de sală. Domnul Jameson a sosit? Trebuie să mă întâlnesc cu el.

– Da, doamnă. A sosit acum cinci minute. Este în Zona de Cristal. Vă conduc.

Ocoliră un brad gigantic și se opriră în fața unei mese ocupate de doi bărbați.

Andre le ajută să se așeze și Amanda se făcu mică în scaunul comod.

– Barry, arăți minunat! spuse Roz aplecându-se peste masă și sărutându-l pe obraji. Se întoarse apoi repede către nepoata ei și făcu prezentările. Amanda, acesta este Barry Jameson... și acesta este fiul său, Bob.

Pentru un moment, Amanda rămase vrăjită de ochii albaștri ce aparțineau celui mai drăguț băiat pe care-l cunoscuse până acum.

Capitolul 3

Amanda îi întinse mâna și atingerea lui o făcu să se înfioare. Mâna lui Bob era caldă și fermă în același timp.

– Bună, îmi pare bine să te cunosc, spuse el cu voce fermă.

Era adorabil. Înalt, zvelt, cu ochi incredibil de albaștri. Și părul... la fel de strălucitor ca razele soarelui.

– Vreți să luați loc? spuse Roz trezind-o din visare. Se întoarse spre Barry și i se adresă: Haide să vorbim despre afaceri înainte de a mânca. Ce este cu Fji?

Barry începu să râdă:

– Nu-ți pierzi timpul, nu-i așa, Roz? Îți spun că...

– Nu vrei să comandăm mai întâi ceva de băut?

Un chelner veni imediat lângă masa lor cu un carnețel în mână.

– Amanda, ce dorești să iei? întreabă mătușa Roz.

Totul părea sofisticat în acest restaurant. Amanda se simți stânjenită, dar se uită încrezătoare la chelner.

– Aș dori o Cola, vă rog.

Roz și Barry comandară vin alb.

– Eu aș vrea o bere, spuse Bob, calm.

Barry îl proni cu privirea.

– Am pierdut cumva ultimele tale aniversări sau s-a schimbat cumva legea în New York, în timp ce eram plecat cu afaceri?

Roz puse mâna pe brațul lui Barry.

– Nu te enerva. Bob este mult mai responsabil decât mulți dintre adulții pe care-i cunosc. O bere nu poate să-i facă rău. Acum, spune-mi de ce vrei să te duci în Fiji?

Amanda nu auzi decât ce spusese despre Bob. Era mult mai responsabil decât majoritatea adulților și era... minunat.

Spera ca și el să-i împărtășească sentimentele. Până una alta se părea că Bob era absorbit de discuția dintre tatăl lui și Roz.

– Am să-ți spun de ce... pentru că Mirrors are nevoie de un tratament de primă clasă. Barry dădu din mâini ca și când ar fi creat o pictură invizibilă. Lumina din insulele Pacificului de Sud este cea mai bună din toată lumea.

– Nu faci fotografii pentru National Geografic, Barry. Este doar catalogul pentru colecția de vară a magazinului meu, spuse Roz tăind aerul cu un gest al mâinii.

– Știu asta, spuse Barry, clătinând din cap. De aceea am ales locul ideal pentru colecția ta.

– Ți-am spus acum două săptămâni că sunt în tratative și cu Lydia Brawnell. Soțul ei este președintele Liniilor aeriene Caraibiene, deci am unele avantaje.

– Știu cine este Lydia Brawnell, Roz, spuse Barry sarcastic. Eu ți-am prezentat-o acum câțiva ani, ai uitat?

– Te distrezi? auzi Amanda o șoaptă la ureche.

Tânăra se întoarse și-l văzu pe Bob cum îi zâmbește.

– Deloc, șopti la rândul ei. Urăsc certurile, în special cele în public. Sunt stânjenitoare.

– Tot timpul se întâmplă asta. Tata este unul dintre cei mai buni fotograf din lume. Bob se opri o secundă, apoi continuă: Și mătușa ta... asta este o altă poveste... spuse el zâmbind. Sunt buni prieteni, cu toate că de fiecare dată când se întâlnesc sar scântei.

Chelnerul aduse băuturile și Roz îi spuse țâfnoasă:

– Adu-mi salata mea obișnuită!

Chelnerul puse băuturile în fața fiecăruia și le înmână câte un meniu.

Amandei nu-i venea să creadă câte feluri de mâncare puteau să existe. Rămase gânditoare, deoarece își pierduse pofta de mâncare când îl văzuse pe Bob.

Totuși, trebuia să comande ceva.

Mătușa Roz ridică paharul.

– Vreau să le urez tinerilor să se distreze bine de sărbători... și ție Barry, un Revelion fericit în Caraibe, spuse ea zâmbind rece spre fotograf.

Barry nu reacționă. Luă o sorbitură din pahar, deschise meniul și se adresă băiatului:

– Bob, tu ce vrei să comanzi?

– Ceva normal: un hamburgher și cartofi prăjiți, răspunse Bob.

Amanda nu găsi așa ceva în meniu. Marea majoritate a produselor aveau denumiri ciudate. Până la urmă se hotărî pentru niște crochete de pește cu cartofi natur care costau în jur de zece dolari.

După ce luă comanda, chelnerul dispăru ca prin farmec.

– Nu mai avem ce discuta, Barry.

Amanda fu sigură că vocea mătușii ei se auzea în toată încăperea..

– Nu ești singurul fotograf din lume și sigur nu vei traversa jumătate din glob pe banii mei, atâta am avut de spus.

Fața lui Barry deveni roșie de furie.

– Chiar vorbești serios când afirmi că nu pot călători într-un asemenea loc fără ajutorul tău? întrebă el furios, apoi continuă fără să aștepte ca ea să-i răspundă: Pot să merg unde vreau, oricând

vreau, nu am nevoie de banii tăi! Și nici nu am nevoie de comenzile tale pentru a mă menține în top. Ce s-a întâmplat, dragă, îți merg prost afacerile, de nu-ți poți permite o asemenea deplasare?

Amanda își dori să devină invizibilă. Toată lumea din restaurant era cu ochii îndreptați spre masa lor.

Scaunul lui Roz scârțâi când aceasta îl trase și se ridică.

– Nu mai suport să fiu insultată, spuse ea supărată. Amanda, eu plec. Te rog să treci nota de plată în contul meu. Ne vedem la magazin. Să iei un taxi.

Barry se ridică și-i spuse fiului său:

– Plec și eu. Tu poți rămâne, dar trece nota de plată în contul meu.

Ce doi plecară ca o furtună, fără să se mai salute.

Când se dezmetici, Amanda fugi după mătușa ei, dar aceasta dispăruse. Se întoarse la masă și se uită stânjenită la Bob.

– Ce facem acum?

El ridică din umeri și sorbi din bere.

– Eu unul mor de foame, așadar vom mânca.

– Ce știi despre această ședință foto? întrebă ea.

– Nu prea multe. Am impresia că cei doi nu prea știu să comunice între ei.

– Și ce-o să se întâmple acum?

– Cred că scenariul va decurge în felul următor: se vor certa încă două-trei zile în legătură cu locul. Până la urmă tatăl meu va fi de acord să meargă în Caraibe, deoarece ține mult la mătușa ta. Tânărul zâmbi și adăugă: am observat că pentru ea depune mai mult efort decât pentru alt client. Până la urmă, mătușa ta îl va trimite și în Fiji, pentru alt catalog, poate pentru cel de costume de baie. Știu că ea îi respectă munca și ideile. În cele din urmă, toată lumea va fi fericită.

– Sună cam nebunesc pentru mine, spuse Amanda clătinând din cap.

Asta nu este una dintre cele mai bune zile ale mătușii Roz, se gândi ea. Privi apoi la băiatul din fața ei. Dar sigur este una dintre cele mai bune pentru mine.

Chelnerul veni și le aduse comanda.

– Pentru dumneavoastră, mademoiselle, crochete și pentru dumneavoastră, sir, hamburgher și cartofi prăjiți.

– De ce mie mi-a spus mademoiselle și ție sir? întrebă ea amuzată, după ce chelnerul e făcu din nou nevăzut.

Bob clipi din frumoșii lui ochi albaștri.

– Este un secret al Tavernei, chelnerii vorbesc franțuzește cu cele mai drăguțe persoane de la masă.

– Când mi se adresează în franceză, mă face să mă simt mai bătrână.

– Câți ani ani? întrebă Bob.

De ce o întrebare atât de inocentă mă face să mă simt atât de stânjenită? se întrebă Amanada.

– Am aproape șaisprezece, spuse ea simțind cum i se înroșesc obrajii.

– Eu am șaptesprezece, spuse el mușcând din hamburgher, apoi, după câteva secunde: sunt boboc la Universitatea Columbia.

– Stai în New York? Amanda spera ca răspunsul să fie da, astfel încât data viitoare când va mai veni în oraș să-l mai poată întâlni.

– Sunt născut și crescut aici. Sunt un newyorkez autentic, din Manhattan.

Amanda îl privi uimită, neînțelegând ce voia să spună.

– Majoritatea locuitorilor New Yorkului vin din Idaho, Texas sau din altă parte. Ca și tine. Mătușa ta mi-a spus că ești din...

– Boston, spuse Amanda.

– Așa. Sunt sigură că este un oraș drăguț, dar ne-am fi întâlnit mai devreme dacă locuiai în New York.

Acesta era un compliment? se întrebă Amanda cu inima bătându-i nebunește.

– Am venit doar în vacanță. Voi lucra la mătușa Roz, o ajut pe perioada sărbătorilor. Se opri și-l privi pe Bob. Oare să-i vorbească despre adevăratul motiv al venirii ei în New York? Se decise să-i spună adevărul:

– Mai este un motiv pentru care am venit în New York. Am un interviu pentru cursul de vară de la Institutul de Modă. Sper să revin în oraș, să devin newyorkeză. Cum este?

– Ce să fie? întrebă Bob, mirat.

– Să fii newyorkez.

– Foarte amuzant. Unde ai spus că are loc interviul?

– La Institutul de Modă.

– Oh, da. O cercetă cu privirea, vădit interesat. Îți dorești mult să mergi acolo?

– Da. Este cel mai mare vis al meu. Iubesc lumea modei. Dar mama și tatăl meu vitreg sunt total împotrivă. Zâmbi stânjenită. Nu cred că moda este o afacere serioasă. Ei cred că mătușa Roz este excentrica familiei, care pur și simplu a avut noroc. Dar nu-mi pasă! Vreau să am o carieră asemănătoare cu a ei!

– Vrei să devii excentrica familiei?

– Nu, prostuțule! Vreau să devin designer, să am propriul meu magazin cândva... apoi se întrerupse și fără altă introducere, îl întrebă: Tu ce carieră vrei să urmezi?

– Habar n-am, spuse Bob, trecându-și mâna prin păr. Mă interesează puțin muzica...

– La ce cânți?

– La radio, de cele mai multe ori. Zâmbi și scutură din cap. Nu, de fapt cânt la chitară. Dar nu

sunt chiar atât de bun. Ridică din umeri și continuă: părinții mei sunt oameni creativi. Mama este producător TV, iar tata știi cine este. Presupun că se așteaptă să-i urmez, dar va fi un șoc pentru ei când își vor da seama că sunt afon. Tu ești norocoasă. Știi exact ce vrei să faci în viață.

– Nu e atât de ușor, spuse Amanda. În primul rând trebuie să fiu acceptată la programul de vară de la Institutul de Modă, apoi să intru la Universitate. Și chiar dacă voi fi acceptată, se poate întâmpla orice ca să-mi zădărnicească planurile.

Ea doar ciugulise din farfurie când el terminase de mâncat. Amanda spera să comande și desert, astfel ar fi putut să-și prelungească timpul petrecut alături de el.

– Hei, n-ai de gând să termini? întrebă Bob.

Amanda privi în farfurie.

– Este prea mult. Nu mai pot. Nu-mi este chiar atât de foame. Dar aș dori un desert.

– Nu ți-e foame, dar vrei desert? Ești mai rea decât mine, spuse el râzând. Au niște prăjituri extraordinare aici, pline de calorii.

– Oh, dar avem o problemă. Ce facem cu nota de plată? întrebă Amanda.

– Nu este nici o problemă, vom face cum au spus.

– Cum adică, vom plăti masa de două ori? Și în contul tatălui tău și în cel al mătușii Roz?

– Plata mesei este importantă pentru ei, explică băiatul. Arată cine este șeful.

– Înțeleg, spuse Amanda. Așadar...

– Ceea ce am consumat eu voi trece în contul tatălui meu și ceea ce ai mâncat tu în contul mătușii tale, spuse el râzând. Tata o să înnebunească atunci când o să afle.

– Totuși, este o idee foarte bună. Ești foarte isteț.

Chelnerul reapăru împingând un gheridon plin de prăjituri, ecleruri cu frișcă și cremă, fructe zaharisite, înghețată. Totul arăta delicios și Amanda nu știa ce să comande.

Se uită la fiecare în parte și în cele din urmă se decise...

– Voi lua un ecler cu ciocolată.

– Foarte bine mademoiselle, spuse chelnerul luând prăjitura cu un clește de argint și punând-o într-o delicată farfurioară de cristal.

– Aha, ești dependentă de ciocolată. Eu am să iau o prăjitură cu frișcă.

– Îți voi da o bucățică dintr-a mea dacă îmi dai și tu dintr-a ta.

Amandei îi plăcea ciocolata, dar îi plăcea și ceea ce simțea în acel moment. Ar fi dorit ca acest prânz să nu se mai termine niciodată. Știa însă că trebuie să se întoarcă la Mirrors cât mai repede și Bob... în altă parte. Amanda se întrebă dacă avea o prietenă. Cum putea să nu aibă? Era perfect.

– Până când ai vacanță? întrebă ea.

– Până pe nouăsprezece ianuarie. Aproape o lună.

– Ce bine. Eu trebuie să fiu la școală pe cinci. Mătușa Roz mă va însoți la Boston.

– Așadar, nu ne rămâne prea mult timp, spuse Bob. Ești liberă diseară? Vreau să te duc la Hard Rock Cafe.

Inima Amandei începu să bată nebunește. Bob era liber, sau poate că prietena lui era plecată din oraș.

– Este localul lui Dan Aykroyd, după originalul din Londra, continuă el. Muzica este extraordinară

și vine o groază de lume faimoasă. Și cel mai important: au cei mai grozavi hamburgheri din oraș.

– Sună fabulos.

– OK. Vin să te iau. Unde stai? Cu Roz?

– Da, dar nu cred că voi putea pleca de la Mirrors înainte de șase sau șapte.

– Vin să te iau de la magazin la ora șapte. Vom mânca la Hard Rock. Sau vrei numai desert? întrebă el zâmbindu-i cu căldură.

Amanda îi zâmbi la rândul ei. Era prima ei zi în New York și deja avea stabilită o întâlnire cu cel mai superb tip din oraș. Abia aștepta să se întoarcă în Boston să le povestească prietenelor ei despre el. Trebuia să facă rost neapărat de o fotografie de-a lui. Cred că tatăl lui i-a făcut sute, se gândi ea.

Capitolul 4

Amanda intră ca o vijelie în magazin, privindu-și cu îngrijorare ceasul. Un prânz care dura trei ore nu era ceva normal.

– Stai! auzi ea o voce.

Amanda se opri și-o văzu pe Rachel apropiindu-se. Te-am căutat. Credeam că vom lucra împreună. Unde ai fost?

– Am luat prânzul cu Barry Jameson. Știi tu, fotograful.

– Îl cunosc. A fotografiat-o pe mama pentru coperta revistei Vogue.

– Însă cea mai tare chestie a fost că la masă a luat parte și fiul lui, Bob.

Rachel își aranjă bentița care-i ținea în frâu buclele blonde.

– Ah! Povestește-mi tot. Mama mi-a vorbit despre fotograf, dar nu și despre fiul său.

Amanda era fericită să-i dea detalii lui Rachel.

– Este înalt, blond... și incredibil de atrăgător.

– Fantastic! Ochii albaștri ai lui Rachel clipiră de entuziasm. Ce păcat că mama nu l-a întâlnit. Un specimen atât de perfect, chiar aici lângă mine, și eu l-am ratat!

Comentariile Rachelei o aduseră pe Amanda cu picioarele pe pământ.

– Apropo, continuă tânăra blondă, când mătușa ta s-a întors de la masă, ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, mi-a spus că vrei să rearanjăm ornamentele din brazi. Despre ce este vorba?

– Oh! Vino să-ți explic, spuse Amanda îndreptându-se spre un brad.

– Cindy este la etaj. Ajută la aranjarea vitrinelor. Rachel desprinse o ghirlandă. Știi... Miss „Mâini Agile“ întotdeauna ajută la partea de croitorie de lux. Mie îmi place să fac lucruri mai ușoare. Va fi simplu ceea ce vom face, nu?

– Nu chiar atât de ușor, dar sigur va fi amuzant.

Rachel scutură din cap.

– Nu știu ce ai putea face, astfel încât să fie extraordinar!

Amanda deja scosese ornamentele de pe un brad și aranja o ghirlandă verde închis în vârful lui.

– Este simplu. Vom face ca brazii să arate ca niște curcubee.

– Ce idee bună! spuse Rachel entuziasmată. Cel mai bine ar fi să sortăm mai întâi culorile.

– Sună bine, spuse Amanda. Noi două facem o echipă pe cinste.

După ce terminară de sortat, Rachel îi dădea ornamentele și Amanda, urcată pe o cutie, le punea în brad.

– Arată super, exclamă Rachel după ce primul brad fu rearanjat.

– Dă-mi te rog și globul acela auriu. Îl voi pune în vârf și va arăta exact ca o stea.

– Spune-mi mai multe despre Bob, spuse Rachel în timp ce treceau la alt brad. Unde face școala? Câți ani are? Te-a sărutat? Cum sărută?

Amanda închise ochii și revăzu în minte chipul atrăgător, cu buze frumos conturate.

– Învață la Columbia. Are șaptesprezece ani și partea cu sărutat-o sper s-o aflu diseară. Am întâlnire cu el.

– Poftim? Glumești? exclamă Rachel. L-ai prins așa repede în plasă? Și oamenii spun că new-yorkezele sunt rapide.

Amanda începu să râdă.

– Mi-a propus să mă ducă la Hard Rock Cafe. Ai auzit de locul acesta?

– Dacă am auzit? Rachel aproape că țipa. Am fost la petrecerea de deschidere, cu mama. Acest loc este plin de staruri. Michael Jackson era acolo, și Tom Cruise, și Matt Dillon...

– Oh, Doamne! exclamă Amanda.

– ... și Eddie Murphy, și Diane Lane. Ce mai, toți oamenii faimoși frecventează acest local. Acum a fost deschis și pentru publicul larg, nu mai este ce a fost, dar...

Amanda era impresionată. Rachel era obișnuită să frecventeze petreceri exclusiviste.

– Ce ai de gând să îmbraci? întrebă Rachel pe nepregătite.

– Asta este o problemă. N-am timp să cumpăr ceva, însă doresc ceva special. Nu știu ce ar fi potrivit să port. M-am gândit la blugii mei negri... și un top, sau poate o bluză.

– Oh! Am văzut unele grozave la raionul pentru adolescenți. Haide să ți le arăt.

– Întâi vom termina de aranjat brazii, spuse Amanda urcându-se pe cutie și începând decorarea celui de-al doilea brad.

Fetele lucrau cât mai neobservate și calme, deoarece magazinul era plin de clienți.

– Arată perfect, spuse Amanda dându-se un pas înapoi și admirându-și munca.

Brazii aranjați în culorile curcubeului se reflectau în toate oglinzile din magazin.

– Sper să-i placă mătușii Roz, continuă Amanda, și sper să dea bine în portofoliul meu.

– Ce portofoliu?

– Încerc să intru la programul de vară al Institutul de Modă, răspunse Amanda. Mă duc să-mi aduc aparatul de fotografiat ca să fac câteva

fotografii. Tu stai de pază, nu vreau ca vreun cumpărător neatent să-mi ruieze opera de artă.

Fugi repede să-și ia Polaroidul din geantă.

Când se întoarse, Rachel era în spatele unei tejghele vorbind cu o altă fată. Amanda se așeză în genunchi și făcu câteva poze.

– Am citit despre câteva persoane din lumea modei, de la Paris, care și-au început cariera făcând fotografii, spuse Rachel când se întoarse.

Rachel luă fotografiile care Amanda le ținea în mână.

– Arată foarte bine, spuse ea. Dar nu te pot ajuta cât te pot ajuta cunoștințele mătușii Roz.

Obrajii Amandei se înroșiră la remarca fetei. Se ridică și-și scutură genunchii. Ar fi putut s-o roage pe mătușa Roz să-i pună o vorbă bună, dar dorea să intre la Institutul de Modă doar prin puterile ei, voia să devină Amanda Colby, un nume în lumea modei, nu nepoata lui Roz Noble.

– Vrei să vezi câteva bluze? întrebă Rachel.

– Presupun că ar trebui să lucrăm, spuse Amanda punând fotografiile și aparatul în geantă.

– Nu durează decât un minut. Cu siguranță, vei lucra mult mai bine dacă n-o să-ți mai faci griji în privința a ceea ce vei purta diseară.

Amanda începu să râdă.

– OK. M-ai convins.

O urmă pe Rachel până la un raion plin de bluze, tricouri și fuste divers colorate.

Rachel ridică o cămașă roșie.

– Ce zici de asta? Toată lumea te va observa.

Amanda strâmbă din nas.

– Asta este problema. Este prea stridentă. Cu mâini agile, ridică repedecâteva umerașe, combină culori. Alese o fustă neagră și o bluză roz pe care erau pictate, cu negru, caractere japoneze.

– Acestea îmi plac cel mai mult, îi spuse ea Rachelei, care proba o fustă foarte scurtă. Se uită la prețuri și calculă în minte. Se pare că voi cheltui toți banii... dar sper că-i vor plăcea lui Bob.

– Glumești? Bob va fi încântat. Vei arăta exact cum trebuie pentru prima întâlnire.

Amanda nu prea știa ce înseamnă „exact cum trebuie“ pentru Rachel. La prânz, Bob fusese

îmbrăcat cât se poate de elegant. Poate nu-i va plăcea să învețe limbi străine de pe tricouri.

Intră în cabina de probă, se îmbrăcă în lucrurile alese și se privi în oglindă. Arăta super.

– Poate ai dreptate, îi spuse ea lui Rachel. Sunt îmbrăcată exact pentru localul pe care mi l-ai descris. Arăt exact ca o starletă care încă n-a fost descoperită.

– Ei nici chiar așa, spuse Rachel chicotind. Dar cred că nu vrei să arăți ca o turistă venită din Boston, care vrea să simtă viața de noapte a marelui oraș.

Amanda fu de acord. Poate că Rachel dorea cu adevărat să-i fie prietenă. Trebuia să cucerească New Yorkul, iar pentru asta va trebui să se îmbrace și să se distreze ca newyorkezii.

– Bine. Aceasta este prima mea întâlnire oficială, cu Bob. Voi cumpăra aceste haine, anunță Amanda. Așadar, cum voi plăti? Tresări speriată când o mână o bătu pe umăr. Se întoarse repede și zări o tânără.

– Ce s-a întâmplat?

– Doamna Noble vă așteaptă în biroul ei, acum.

Obrajii Amandei se înroșiră. Se simțea vinovată, deoarece bucuria întâlnirii cu Bob o făcuse să uite total de problema mătușii Roz. Se dezbrăcă repede.

– Ține astea pentru mine, spuse ea punând hainele în mâna Rachelei, și mulțumesc pentru ajutor. Ne vedem mai târziu.

Rachel îi zâmbi călduros.

– Cu plăcere.

***

Amanda bătu încet în ușa biroului mătușii și intră spășită.

– Bună, mătușă Roz. Îmi pare rău că am stat atât de mult la masă. Ce mai e nou?

Roz părea obosită și iritată.

– Nimic nu s-a întâmplat, asta e problema. Roz ridică o listă de pe birou. Bernice și cu mine am

încercat să găsim o firmă de curierat în Chicago, la toate sună ori ocupat ori nu răspunde nimeni. Am nevoie de tine, Amanda. Vreau să continui tu lista lui Bernice. Ea trebuie să plece până la Bloss ca să discute o comandă specială. Dacă nu pleacă acum, nu-l mai prinde pe director.

– Cu cea mai mare plăcere. Amanda se simțea încântată pentru că mătușa avea încredere în ea.

Bernice se ridică de pe scaun și-i cedă locul Amandei.

– Bernice, spuse Roz, ia-l pe Michael să te ducă. Și dacă nu voi fi aici când te întorci, să știi că am plecat spre Chicago.

– Nu-ți face griji. Mă voi întoarce cât pot de repede, dar știi cum arată orașul la ora asta. Peste tot sunt ambuteiaje și se găsește cu greu un loc de parcare.

– Știu! Du-te mai repede.

– Am plecat, spuse Bernice deschizând ușa.

– Aici sunt numele și adresele firmelor de curierat din Chicago, spuse Roz înmânându-i o listă nepoatei. Trebuie să găsim pe cineva care să ne aducă pălăriile.

– Să le ofer o anumită sumă sau un cec în alb?

– Să găsim întâi pe cineva și după aceea vorbim de bani. Vreau doar să-mi ajungă cadourile la timp. Petrecerea este unul din evenimentele mondene ale iernii și orice incident va reflecta negativ imaginea lui Mirrors. Vreau ca totul să fie perfect. Se uită la Amanda zâmbind. Cunosc câteva persoane care nu pleacă în vacanță deoarece i-am invitat la petrecerea mea.

– Am înțeles, spuse Amanda, ridicând receptorul și începând să formeze primul număr. Oare de ce nu-i spunea mătușii de întâlnirea pe care o stabilise cu Bob? se întrebă ea. Nu vru ca mătușa să-și aducă aminte de prânzul ei prelungit. Mai târziu...

– Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi. Apropo, ți-a plăcut Bob? întrebă mătușa Roz pe nepregătite.

Întrebarea o blocă pe Amanda. Ar fi dorit să-i spună cât de mult îi place Bob și cât de fericită era că-l întâlnise, dar se decise să-i răspundă scurt, mai ales că telefonul suna și nu răspundea nimeni.

– M-a invitat diseară la Hard Rock Cafe.

– Adevărat? Ce drăguț, spuse Roz, însă privirea ei se schimbă. Dar nu poți pleca până nu vine

Bernice. Chicago este cu o oră în urma noastră și trebuie să găsim un curier. O oră contează mult. Când vine să te ia?

– I-am spus că voi lucra până târziu și va sosi în jur de șapte.

Mătușa Roz se uită la ceasul de la mână și clătină din cap.

– Este trecut de șase. Nu știu dacă Bernice se va înapoia atât de repede.

Amandei i se opri inima. Singura ei șansă de a se întâlni cu Bob se ruinase. Oare mătușa ei realiza asta? Și totul din cauza unor pălării tâmpite.

Mătușa Roz se pare că nu vedea neliniștea nepoatei ei. Era atentă la actele din fața ei și scria câte ceva din când în când. Amanda respiră adânc.

– Dacă ai nevoie de mine, mătușă Roz, nu voi pleca. Oricum, sunt aici ca să te ajut.

Roz ridică privirea și-i zâmbi.

– Ești un înger, draga mea. Puse stiloul pe masă și continuă. Nu mi-e gândul la actele astea. Știi ce, dă-mi jumătate din listă. Vom telefona amândouă. Scuză-mă câteva minute, am ceva de făcut, după aceea mă arunc pe telefon.

Rămasă singură, Amanda formă alt număr. Din nou sună fără să răspundă cineva.

Trebuie să răspundă cineva, se gândi ea, și să se rezolve problema înainte de șapte. Își dorea din tot sufletul să creadă asta. Apoi realiză că ar trebui să-l sune pe Bob și să anuleze întâlnirea. Dar unde? Roz probabil că avea numărul de telefon al tatălui lui. Dar dacă nu era acasă? Ce să facă?

Ușa se deschise și apăru Rachel.

– Ți-am adus hainele, spuse ea.

– Nu-mi mai trebuie. Dar am nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Amanda. Ridică un stilou, luă o foaie cu antetul Mirrors și începu să scrie.

„Dragă Bob,

Scuze! Îmi pare rău, dar nu sunt liberă în seara aceasta. Trebuie s-o ajut pe mătușa Roz într-o problemă foarte importantă. Sper să ne vedem înainte să plec acasă. Mulțumesc pentru desert.

Amanda“

Împături biletul și-l vârî într-un plic.

– Bob, băiatul despre care ți-am povestit, trebuie să sosească. Nu pot să plec și mi-e frică să-l văd pentru că n-aș putea să-l refuz. Trebuie să dau

mai multe telefoane la diverși curieri. N-o pot lăsa pe mătușa Roz singură. Poți să-i dai acest bilet? Zâmbi trist și continuă: va fi ușor să-l recunoști. Uită-te după cel mai drăguț tip care intră și nu pare că dorește să cumpere ceva.

Rachel zâmbi prietenos.

– Nu-ți face griji. Lasă-l în seama mea, spuse ea. Luă biletul și ieși din birou, lăsând-o pe Amanda îngândurată.

Ridică din nou telefonul și formă alt număr. Mătușa Roz intră, se așeză lângă ea și ridică celălalt receptor. Amanda întoarse capul să nu-i vadă dezamăgirea din ochi. Se simțea vinovată că se g minindește numai la ea în timp ce mătușa ei avea probleme.

După două ore și jumătate, nu găsiră nici un curier care să le aducă marfa la New York.

– Nu știu ce am mai putea face astăzi, spuse Roz cu voce obosită. Cred că am sunat la toate companiile de pe coasta de vest.

– Mă simt ca și cum aș fi sunat la toate companiile din America, spuse Amanda. Ce facem acum?

Roz se ută la actele care tronau pe birou și-și cercetă ceasul.

– E târziu, plecăm acasă. Ai fost foarte drăguță că m-ai ajutat. Îmi pare rău că ți-ai anulat întâlnirea cu Bob. Dar nu-ți fie frică. O să-l vezi în curând. Crede-mă.

Bineînțeles, mătușă Roz, se gândi Amanda, îți vine ușor să vorbești, tu nu ți-ai pierdut inima la masă, doar stăpânirea de sine.

– Sunt aproape gata. Vrei să vezi dacă Cindy mai este în magazin? I-am promis mamei ei că o să ajungă acasă înainte de opt și jumătate și ea mereu își găsește ceva de lucru și uită să mai plece.

– Mă duc să văd, spuse Amanda, ieșind repede. Voia s-o găsească și pe Rachel s-o întrebe cum reacționase Bob când citise biletul.

O căută pe Cindy prin raioanele de la etaj și nezărind-o, o strigă pe nume.

– Aici, îi răspunse o voce.

Cindy stătea într-un colț, lângă o mașină de cusut și îmbrăca un manechin cu o rochie însăilată. Amanda fu impresionată de bunul-gust al fetei. Este foarte talentată, se gândi ea, știe să combine accesoriile și culorile.

– Mătușa Roz se întreba dacă mai ești aici. Mama ta o să fie îngrijorată.

Cindy o privi pe Amanda.

– Oh, ce repede trece timpul când faci ceea ce-ți place. O luminiță jucăușă îi străluci în ochi. Apropo, am văzut cum ai rearanjat ornamentele în brazii de Crăciun. Sunt magnifici.

– Chiar îți place? Înseamnă că totuși am făcut ceva astăzi. Acum, ar fi bine să mergem. Se uită de jur-împrejur. Rachel a plecat?

– Am văzut-o plecând de mult, răspunse Cindy zâmbind. Era la brațul celui mai drăguț tip blond pe care l-am văzut vreodată. Unii au atât noroc. Vorbeau ceva despre Hard Rock Cafe. Știi, locul acela de pe Fifty Avenue?

Amanda simți că amorțește și coborî încet scările alături de Cindy. Tocmai avusese prima dezamăgire în dragoste.

Capitolul 5

Când Amanda ajunse în holul blocului din 1001 Park Avenue, se simți ca și când ar fi jucat într-un film. Cu discreție, portarul cu mănuși albe și liftierul se aplecară în fața lor, o salutară pe doamna Colby și le deschiseră ușile. Apoi urcară în liftul placat cu mahon până la etajul unde se afla apartamentul mătușii Roz.

Amanda se simțea mai bine când ajunseră în apartament. Era înfuriată și rănită deoarece Rachel i-l furase pe Bob, dar nu era timpul să se gândească la problemele personale. Mătușa ei încă vorbea despre criza de la Mirrors.

– Mă duc să mă schimb, spuse Roz închizând ușa imensă în spatele lor. După aceea îmi vei

povesti impresiile tale din prima zi petrecută la magazin și avem câteva treburi de terminat. Vin imediat!

Amanda zâmbi slab.

– Bine, spuse ea, sperând ca adevăratele ei sentimente să nu fie remarcate.

– Cum se poate ca un întreg oraș să fie paralizat? Chicago este un oraș important din vest, ar trebui să-și ia măsuri împotriva zăpezii, spuse mătușa Roz intrând în cameră în timp ce-și trăgea un pulover pe ea.

Amanda o urmă în sufragerie. Iubea această cameră plină de antichități, canapele și fotolii confortabile și un șemineu din marmură alb cu negru.

Se așeză într-un fotoliu, în fața focului. În ciuda căldurii pe care acesta o emitea, se simțea rece. Se decise să nu-i povestească mătușii despre Rachel și Bob. Se simțea rănită... și proastă.

Ar fi trebuit să-l sun, se gândi ea. Nu, nu trebuia. De ce să-l sun? Probabil nici nu-i pasă de mine. Abia l-am cunoscut. Se poate întâlni cu cine

dorește, pare genul de băiat care poate avea orice fată vrea. Și Rachel arăta ca visul oricărui băiat: drăguță și cu un corp sexy.

Avea probabil simțul umorului și știa să se îmbrace. Ea și Bob erau amândoi din New York și probabil că aveau multe în comun.

– Nu crezi că este adevărat? întrebă mătușa Roz.

Amanda tresări. Realiză că nu ascultase nimic din ce vorbise mătușa ei.

– Îmi pare rău. Ce să cred că este adevărat?

– Această ninsoare nu va înceta foarte curând și sunt sigură că pălăriile nu vor ajunge la timp, spuse mătușa Roz, ridicând o păpușă de porțelan pe care o cercetă, apoi o puse la loc. Luă apoi o maimuțică din jad, o cântări în mână și continuă: Știu că sună patetic, dar sunt la pământ, nu știu ce să fac.

Nici Amanda nu știa. Pentru ea, cea mai mare catastrofă a zilei fusese ratarea întâlnirii cu Bob. Totuși, îi părea rău pentru mătușa ei.

– Nu știu cum te pot ajuta, dar în primul rând ar trebui să-ți scoți pantofii și să stai jos un minut.

Mătușa Roz se opri în fața unei oglizi din secolul XVIII ornată cu flori aurii. Puse maimuța jos și se uită în oglindă.

– Ai dreptate. Uită-te la mine. Arăt cu zece ani mai bătrână decât azi-dimineață. Se așeză pe un scaun în fața nepoatei și continuă: nu poți înțelege ce înseamnă această petrecere pentru mine... pentru Mirrors.

Amanda se uită la foc, apoi la mătușa ei.

– Te frământi prea tare, mătușă Roz. Te înțeleg; vreau, sau mai bine spus, sper să intru în lumea modei, dar acum nu mai sunt așa sigură. Știu că afacerile sunt afaceri, dar ce-mi poți spune despre tine, despre viața ta personală?

– Mirrors este viața mea, Amanda, răspunse Roz obosită. Nu știai asta? Este singurul lucru important pentru mine, pentru care îmi fac griji și mă frământ. Vei decide singură ce este important în viața ta.

Amanda spera că nu întinsese coarda prea tare. Mătușa Roz avusese deja o zi grea. Nu vru s-o facă să se simtă și mai rău. Se ridică de pe fotoliu și îi dădu mătușii un sărut pe frunte.

Aceasta o prinse în brațe și o ținu așa câteva momente.

– Îmi ești ca o fiică, Amanda. Știu că sună ca un disc stricat, dar aceste pălării mă macină. Nu vreau să mă fac de râs în fața oaspeților mei și în fața presei.

– Te înțeleg, spuse Amanda cu toate că nu știa dacă o înțelege prea bine.

– Îți voi spune, sau mai bine îți voi arăta. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Până mă întorc, poți să-mi pui un pahar de coniac? Tu poți să-ți faci o ciocolată caldă.

– Nu, nu ciocolată. Nu doresc nimic.

Cuvintele ei conțineau mai mult adevăr decât își putea imagina Roz. Se îndreptă spre bar și prepară băutura mătușii. Ridică privirea și se privi într-o oglindă.

Se pare că nu numai mătușa arată mai bătrână, se gândi ea. Luă paharul și-l puse în fața lui Roz care se întorsese cu un maldăr de ziare și reviste. Luă paharul și bău aproape jumătate din el.

– Uită-te la articolele și fotografiile astea, spuse ea, zâmbindu-i nepoatei. Este mai bine decât să vorbesc.

Amanda luă prima revistă și o văzu pe mătușa ei alături de Goldie Hawn și Steven Spielberg, precum și alți oameni importanți din lumea modei.

– Goldie Hawn este la una din petrecerile tale? întrebă Amanda.

– A avut un rol care o situa în lumea modei și s-a gândit că petrecerea o va introduce în atmosferă. Oricum, este una dintre cele mai bune cliente ale mele.

– Adevărat? întrebă Amanda impresionată.

– Bineînțeles, răspunse Roz. De asemenea, mai sunt multe personaje de la Hollywood care participă la petrecerea mea de Crăciun. Le place să vină și mie îmi place să le invit. Limita este de o sută de invitați. Crema din lumea modei.

– Dar Steven Spielberg? întrebă Amanda. El nu are nimic de-a face cu moda. Ce caută aici? Tânăra știa că mătușa ei avea prieteni faimoși, dar nu înțelegea ce căuta creatorul lui E.T. în lumea modei.

Mătușa Roz privi fotografia câteva secunde, apoi zâmbi.

– Se întâlnește cu unul dintre modelele mele pe care le utilizez la parada modei din seara petrecerii. Este nebun după ea. Privi din nou fotogrfia. E un tip drăguț.

Drăguț, se gândi ironic Amanda. Luă revistele și începu să le frunzărească, devorând fiecare articol.

– În New York Times există un articol pe trei coloane despre tine și petrecerea ta. Și o pagină întreagă în „Femeia Anului". Oh, ai apărut și în People! De ce nu i le-ai trimis și mamei? Ar fi fost foarte mândră de tine.

– Crezi că s-ar bucura de succesul meu, mai ales că urăște ceea ce fac? întrebă Roz zâmbind ironic. Amanda lăsă capul în jos rușinată și Roz continuă:

– Acum înțelegi de ce este atât de importantă petrecerea pentru mine?

– Oh, da! Ce pot face ca să te ajut?

– Să-mi aduci o sută de cadouri, care să poată fi purtate atât de femei cât și de bărbați. Nu, am glumit. Nimic n-ar putea înlocui pălăriile. Sunt perfecte.

– Când are loc petrecerea?

– Peste trei zile, spuse Roz uitându-se la ceas. Niciodată n-am spus despre ceva că e imposibil de realizat, dar acum... cred că este imposibil să ajungă cadourile la timp.

– Ce spui despre niște tricouri pictate? întrebă Amanda.

Mătușa Roz clătină din cap.

– Le-am oferit așa ceva acum doi ani. Nu mă pot repeta.

Amanda se lăsă pe spate în fotoliu și se gândi.

– Știu! Papuci de casă cu logoul magazinului pe vârf.

Mătușa zâmbi călduros.

– E o idee, dar eu doresc ca oaspeții mei să aducă un nou val în modă, iar papucii sunt pentru casă și starurile nu prea poartă papuci. Oh, Doamne! Dacă nu găsesc ceva repede, vor râde toți de mine.

Tânăra veni și cu alte idei: genți, agende, portțigarete, toate cu sigla magazinului. Dar Roz respingea toate sugestiile dintr-un motiv sau altul.

– Nu mai am alte idei, însă mă simt foarte obosită. Sunt extenuată.

– Ești fantastică, spuse Roz. Ai multă energie și multe idei pentru o persoană de vârsta ta. Ai mai mult fler pentru afaceri decât cineva care are câțiva ani de experiență. Se ridică și-și îmbrățișă nepoata. Se pare că-mi ești o urmașă de nădejde. Acum cel mai bine ar fi să ne Vârâm în pat.

– Sunt bucuroasă că am venit la New York, mătușă Roz. Sper să te ajut cât pot de mult în următoarele zile. Poți să-ți faci timp câteva ore să mă ajuți pentru interviul de la Institutul de Modă?

Roz traversă sufrageria cu brațul în jurul umerilor nepoatei.

– Îmi voi face timp, îți promit. Dar mâine va fi o zi extraordinar de încărcată.

– Nu-i nimic, înțeleg.

Cele două traversară holul lung și ajunseră în fața dormitoarelor unde-și spuseră „Noapte bună“.

***

Amandei îi plăcea camera care-i fusese acordată.

Îi amintea de camerele prințeselor din povești. Totul era decorat în roz pal și alb: mobila albă, patul imens era îmbrăcat într-o cuvertură roz, pe jos se aflau carpete groase, roz pal. Bineînțeles, peste tot pe pereți se aflau oglinzi care făceau camera să pară imensă. Cuprinse totul dintr-o privire. Cât de diferită era de cămăruța ei din Boston, cu un pat mic și pereți acoperiți de afișe. Nu se putea decide care-i plăcea mai mult.

Se schimbă într-o pijama roșie de flanel și se urcă în patul imens, gândindu-se la interviul pe care urma să-l susțină.

Oare portofoliul ei era complet? Celor de la Institutul de Modă le va plăcea? O va da în bară la interviu? Oh, nu, asta nu se va întâmpla. Va fi strălucitoare. În singura zi petrecută la Mirrors, își demonstrase talentul și mai avea multe de arătat.

Imaginea lui Bob și a lui Rachel îi apăru în minte, dar rămase calmă. Nu trebuie să mă neliniștesc, se gândi ea. În cele din urmă, nu este un tip așa grozav. Dar figura surâzătore a lui Bob din mintea ei îi spunea altceva.

Se ridică din pat și luă o vedere din setul care se afla pe birou. Se așeză din nou în pat și scrise adresa lui Rose Mary pe ea. Ar fi putut să o sune să-i spună toată povestea, dar nu avea timpul necesar, o carte poștală era mai semnificativă. Amanda se uită la micul spațiu care-i rămăsese pentru scris. Luă un stilou și începu să scrie:

„Dragă Rose Mary,

Prima mea zi în New York a fost o cursă nebunească. Am cunoscut un tip nemaipomenit la prânz și o fată amuzantă la serviciu, și, printr-un accident fatal, i-am cuplat. Pe de altă parte, la Mirrors este o criză și mătușa Roz este extrem de iritată.

Sper să trec cu bine peste săptămâna aceasta. Îți doresc tot binele.

Cu dragoste,

Mandi.“

Întoarse cartea poștală și citi sloganul care era inscripționat pe ea.

„Iubesc New York-ul!“

Capitolul 6

Ușile de la Mirrors i se părură Amandei că sunt din fier, când le deschise a doua zi la prima oră... Se trezise de la ora șase și se zvârcolise în pat mult timp, gândindu-se la ziua care trecuse.

Amanda nu se simțea în stare să zâmbească cu căldură clienților în dimineața asta. Fusese bucuroasă când mătușa Roz plecase la o întâlnire înainte de micul dejun. Nu mai era în stare să vadă chipul răscolit de temeri în legătură cu transportul care nu mai sosea.

După ce intră în magazin, se uită după Rachel. Cum să se poarte cu ea după ce-i făcuse? Crezuse că-și găsise o prietenă și când colo i-l furase pe Bob. Primul impuls fu acela de a fugi și de a se

întoarce la Boston. Dar nu putea face așa ceva, nu putea să-și dea planurile peste cap din cauza unei trădări.

Trebuia să cucerească New Yorkul și n-o putea face din Boston.

– Bună, Amanda, auzi ea o voce veselă. Poate prea veselă. Era Rachel. Am făcut o treabă bună, ieri.

Amanda se miră cum putea să fie Rachel atât de ipocrită. Apoi realiză că poate fata nu știa că ea aflase adevărul.

– Bună treabă, repetă Rachel.

Amanda o privi cu ostilitate pe fata din fața ei. Se abținu cât putu să nu-și dezvăluie sentimentele. Își mută privirea și se uită într-o oglindă. Purta o fustă lungă, neagră și un pulover roșu care-i scotea în evidență paloarea obrazului.

O privi din nou pe Rachel și o întrebă cu răceală:

– Este tot ce poți spune?

– Ce vrei să spui? întrebă cu inocență Rachel, fără să-și ridice privirea asupra Amandei.

– Știi exact ce vreau să spun. Ai plecat cu Bob aseară.

– Și? spuse Rachel fără jenă.

– Și?! Cum poți fi atât de calmă, când pur și simplu mi-ai furat prietenul?

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Rachel.

– Nu ți l-am furat, doar am ieșit cu el. Ce mare scofală? Tu nu puteai să mergi la întâlnire, deci Bob era liber, nu-i așa? Lasă-l pe el să decidă cu cine vrea să se întâlnească! Și apoi, crezi că Bob este al tău doar pentru că te-a invitat să ieși o dată cu el? Nu ți-am văzut numele tatuat pe fruntea lui, spuse Rachel înțepată.

Amanda se înfurie. Obrajii i se înroșiră de supărare.

– Credeam că putem fi prietene, spuse ea încet. Acum știu la ce să mă aștept de la cineva ca tine.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, aruncă Rachel aparent liniștită.

Amanda cercetă chipul fetei, scrutându-i expresia.

– Știu că nu înțelegi, spuse ea decisă să nu mai continue. Îi întoarse spatele și plecă, mândră.

***

Amanda punea în ordine niște facturi. Dorea să cunoască fiecare părticică a magazinului, de la partea strălucitoare și elegantă, până la cea plictisitoare. După ce termină de sortat facturile, își făcu de lucru în depozitul de mărfuri. Acolo o găsi Cindy.

– Amanda, poți să vii câteva minute?

Fata oftă.

Nu voia să stea de vorbă cu nimeni, mai ales cu Cindy. Era o fată drăguță și politicoasă... dar plicticoasă. Cu un gest, Amanda dădu la o parte facturile pachetelor nou venite și se îndreptă spre colțul unde se afla Cindy, care îi zâmbi timid.

– Am de aranjat vitrinele de la raionul de bijuterii. Roz mi-a spus că-mi poți da o mână de ajutor. Bineînțeles, este raionul de la parter, unde nu sunt lucruri scumpe, dar aș dori să arate ca unul de mare clasă. Crezi că mă poți ajuta?

– Bineînțeles. Hai să mergem.

Ajunse în fața vitrinei Cindy luă câteva coliere din cristal și cuarț și o privi întrebătoare pe Amanda:

– Putem face ceva frumos cu astea?

– Presupun că da, răspunse Amanda ridicând și ea câteva coliere. Îmi trebuie câteva clame... uite aici câteva... le voi strânge așa... spuse ea prinzând colierele unul de celălalt după mărime și culoarea pietrelor. Efectul era strălucitor.

Amanda aranjă apoi toate produsele după formă și culoare. Se găseau acolo o varietate de pietre: ambră, jad, topaze și acvamarine. La sfârșit, vitrina arăta extraordinar. Ca și când ar fi fost aranjată de un maestru al designului.

– Ești cu adevărat talentată, exclamă Cindy. Eu n-aș fi putut face așa ceva.

Amanda surâse cu modestie.

– Le-am aranjat destul de simplu... spuse ea retrăgându-se doi pași pentru a-și admira munca. Arată destul de drăguț, nu-i așa?

– Eu nu sunt prea talentată la aranjatul vitrinelor, spuse Cindy alăturându-i-se. Am făcut practică într-o fabrică de confecții și singurul lucru pe care-l fac cu cea mai mare plăcere este cusutul la mașină.

– Te-am văzut aseară lucrând la rochia pentru cocteil, spuse Amanda. Își dădu seama că Cindy nu era o fată ștearsă. Poate avea ceva de învățat de la ea, până la urmă.

– Îmi place să desenez modele noi și aș dori să devin designer.

– Nu ești încă designerul mătușii Roz, nu-i așa? De fapt, a coase la mașină nu înseamnă că ești designer, nu?

– Yvette este cea care această responsabilitate, spuse Cindy. dar când am făcut câteva sugestii asupra unor mici modificări, de exemplu alți nasturi sau altă tăietură a decolteului, unele dintre ele au fost aplicate. Am foarte multe de învățat de la Yvette, să lucrez cu ea este ceva extraordinar. Îmi răspunde la toate întrebările și este foarte deschisă la sugestii. Cindy îi zâmbi Amandei. Și tu știi cum este mătușa ta. Pune mult suflet în relațiile cu tinerii. Sunt foarte norocoasă că lucrez aici.

Amanda înțelegea entuziasmul lui Cindy, deoarece și ea simțea același lucru față de lumea modei.

– Și eu sunt norocoasă. Mătușa Roz este o persoană extraordinară. Dacă voi fi admisă la Institutul de Modă, aș fi încântată să lucrez aici permanent.

– De ce nu rămâi aici? întrebă Cindy. Înveți mai mult dintr-o slujbă la Mirrors decât dacă studiezi la Institutul de Modă. Și pentru că mătușa ta e patroană, ai avea o poziție destul de bună în firmă.

– Sună foarte tentant, răspunse Amanda, dar părinții mei n-ar accepta niciodată. Mi-a fost foarte greu să-i conving să-mi depun dosarul la Institutul de Modă. Pentru ei, lumea modei nu înseamnă o carieră adevărată. Dacă le-aș spune că vreau să învăț din practică nu într-o școală, cred că mi-ar interzice să mă mai gândesc la această carieră. Pe de altă parte, nu am practica ta.

– Ce vrei să spui? întrebă Cindy.

– Fac totul să arate bine, dar nu am prea multă experiență practică. Sunt foarte multe detalii tehnice pe care ar trebui să le învăț. După câte am înțeles ai lucrat într-o fabrică, ceea ce te face să ai

o experiență mult mai mare decât a mea, spuse Amanda, începând să râdă. Ar fi timpul să mă întorc la hârtiile mele.

– Mă duc și eu să văd ce sarcină mi se mai dă, spuse Cindy.

Cele două fete mergeau de-a lungul holului, când Cindy se aplecă spre urechea Amandei și-i șopti:

– Te-am văzut vorbind cu Rachel, mai înainte. Ți-a povestit ceva despre întâlnirea de aseară... Ți-a spus cine era băiatul și unde l-a întâlnit?

– Nu am avut nevoie s-o întreb. Știu cine era, răspunse Amanda, brusc întristată. De fapt, credeam că știu cine este...

Cindy o privi surprinsă.

– Ce vrei să spui? Cine este?

– Este fiul lui Barry Jameson. Băiatul pe care l-am cunoscut ieri, când am fost cu mătușa Roz la masă, explică ea. Trebuia să mă întâlnesc aseară cu el, dar am fost ocupată s-o ajut pe mătușa Roz și n-am putut pleca.

– Și cum de-a plecat cu Rachel, când trebuia să fie cu tine? întrebă Cindy, contrariată.

Amanda ridică din umeri.

– Cred că este vina mea. Am rugat-o pe Rachel să-i dea un bilet în care îi explicam de ce nu pot merge cu el la Hard Rock. Se pare că el a ales-o pe Rachel în locul biletului. Vocea ei scăzu în intensitate. N-am avut curajul să cobor să-i spun că am treabă. Am crezut că un bilet este mult mai matur și mai intim. Credeam că este un tip drăguț... care mă place. Nu părea tipul care iese cu orice fată disponibilă. Se pare că m-am înșelat în privința lui.

– Știu ce s-a întâmplat, spuse Cindy supărată. A făcut-o din nou!

– Ce vrei să spui? întrebă Amanda.

– Ei bine, eu și Rachel am urmat aceeași școală particulară, spuse Cindy deschizând ușa depozitului. Și știi care era porecla ei printre colege? I se spunea „Hoața“, deoarece dacă dorea ceva, Rachel obținea prin orice mijloace. Este o persoană foarte răsfățată... seamănă cu mama ei...

– Hoața? o întrerupse Amanda.

– Fura prietenii oricui, explică Cindy. Dacă putea...

– Se pare că față de Bob a reușit, spuse Amanda.

Cindy oftă și o privi suspicioasă.

– Am văzut-o împreună cu el, aseară. Au vorbit ceva timp, dar sunt sigură că n-am văzut-o să-i dea vreun bilet.

Amanda rămase cu gura căscată.

– Nu putea face așa ceva...

– O cunosc pe Rachel. Biletul tău a ajuns într-un coș de gunoi. Cindy era foarte serioasă. Rachel joacă murdar. Am văzut-o folosind multe trucuri murdare la serile dansante de la școală. A folosit câteva și contra mea.

Amanda scuturǎ din cap.

– Dar pare atât de drăguță, de prietenoasă.

– Rachel are două fețe: poate fi drăguță cu multe persoane, dar este o scârbă când vine vorba de băieți. Cindy ridică trei cutii care tocmai veniseră cu poșta și le puse pe o masă în centrul camerei. Hai să ne apucăm de lucru.

Amanda aduse încă două cutii și le puse lângă celelalte.

– Sunt curioasă să aflu în ce constă această livrare specială. Deschise o cutie și scoase din ea mai multe straturi de hârtie sub care găsi o ultrasofisticată rochie cu un umăr gol, de culoare roz și auriu.

Amanda clipi uimită și ridică rochia punându-și-o pe lângă corp.

– Uite, Cindy, îmi stă bine?

Cindy o privi cu o față serioasă.

– Foarte bine, dacă plănuiești să faci reclamă la o firmă de neoane. Apoi, consultând o listă, adăugă: rochia este pentru Brenda Purjol. Haide să vedem ce mai găsim, spuse Cindy deschizând altă cutie. Oh, uite! Ridică în mâini un colier din lapislazuli și aur, format din trei cercuri imense. Ce spui de ăsta? întrebă ea punându-l la gât.

Amanda începu să râdă.

– Arată ca și când ai avea la gât lanțul de la ușă. Se uită pe listă și spuse: Oh, este pentru Sasha, știi, modelul care apare mereu în revista Vogue.

Cindy puse colierul la loc.

– Cred că la gâtul ei lung arată superb.

Ușa depozitului se deschise și apăru doamna Parks, una dintre șefele de raion.

– Oh, urăsc sezonul acesta. Magazinul este supraaglomerat de clienți. Am venit să vă rog să mă ajutați.

Cele două fete o urmară în holul ce dădea în magazin.

– Oh, nu, șopti aceasta când ajunseră în magazin. A venit doamna Talbot, căreia i se spune Scourge, din Madison Avenue. Nu mă simt în stare să dau ochii cu ea.

– Cine este această doamnă? întrebă Amanda. O privi câteva clipe pe bătrâna femeie elegantă la care se referea doamna Parks, apoi adăugă: îmi lasă impresia unei doamne foarte drăguțe.

– Este imposibil de mulțumit.

Cindy o privi pe Amanda și spuse:

– Știi ce? Tu ești cea mai nouă pe aici, și dacă nici tu n-o poți mulțumi, atunci nimeni nu poate.

– Mă duc s-o servesc. Cât de rău poate fi? Pe de altă parte, se pare că toate vânzătoarele sunt foarte ocupate de când a intrat această doamnă, spuse Amanda zâmbind.

Când ajunse lângă ea, femeia răvășea un raft cu tricouri pe care Kerry și Anne, două vânzătoare

tinere, le aranjaseră cu zece minute mai devreme. Doamna Talbot le ridica și apoi le arunca la loc murmurând;

– Nu găsesc nimic care să-mi placă.

– Poate vă pot ajuta, doamnă, spuse Amanda zâmbitoare.

Doamna Talbot se întoarse și-i spuse cu o voce aspră.

– Sper. Caut un tricou pe care l-am văzut acum câteva zile prin vitrină. Era roz și avea pe el ideograme japoneze. Era perfect. Îmi place rozul la nebunie. Arăt superb în culoarea aceasta.

La început, Amanda se gândi dacă nu cumva doamna Talbot glumește, dar aceasta era cât se poate de serioasă, așa că începu să caute tricoul.

– Este aici, sunt sigură că l-am văzut aseară. Însă nu sunt sigură în privința mărurii.

– Eu port mediu, anunță bătrâna femeie cu o voce foarte convingătoare.

Amanda o privi din nou să vadă dacă nu cumva femeia glumea. Dar din nou aceasta era foarte serioasă.

„Ha, ha, mediu“, se gândi Amanda căutând în continuare tricoul pe care și-l dorise cu o seară în urmă. „Mai degrabă extra-larg-uriaș“.

– Nu-l văd nicăieri, doamnă.

– Ai face bine să-l găsești, spuse doamna Talbot cu o voce răutăcioasă. Îl vreau și dacă nu-l găsești nu-mi voi mai face cumpărăturile în acest magazin.

– Oh, uitați, l-am găsit! exclamă Amanda descoperind tricoul pe un umeraș. Aveți noroc, este mărimea dumneavoastră.

O conduse apoi de clientă spre cabina de probă.

– Dacă aveți nevoie de ceva anunțați-mă.

Amanda era tristă. Își dorise mult acel tricou, dar mătușa Roz ar fi fost dezamăgită dacă I-ar fi lăsat clienții să plece în altă parte.

Doamna Talbot năvăli afară din cabină.

– Ei bine, arată perfect. Tu ce crezi? întrebă ea, însă tot ce dorea să audă de la Amanda era un compliment.

„Cred că arăți ca o imensă minge de plajă roz“, se gândi fata, dar nu scoase o vorbă.

Se părea totuși că nici doamna Talbot nu se simțea prea bine în tricoul care o strângea și care îi scotea în evidență colăceii de grăsime.

– Este... interesant. Dar am găsit ceva care o să vă vină mai bine.

În timp ce femeia fusese în cabina de probă, Amanda alesese câteva modele de tricouri, apropiate de măsura doamnei Talbot.

– Sunt drăguțe, spuse aceasta schițând un zâmbet. Dar acesta de pe mine cred că este perfect pentru nopțile de la tropice. Plec în Barbados de Anul Nou și vreau ceva vesel.

– Încercați unul din tricourile acestea. Sunt din bumbac englezesc, cu un model modern și sunt foarte confortabile în climatul umed de la tropice.

Bătrâna femeie nu părea convinsă în totalitate. Luă tricourile din mâna Amandei și le privi îndelung, apoi se hotărî.

– Îl probez pe acesta!

Când ieși din cabină doamna Talbot arăta mult mai bine. Tricoul corai îi cădea normal și o arăta cu cel puțin cinci kilograme mai slabă. Se pare că și ea observase diferența.

– Nu arată rău, dar am să iau totuși și tricoul japonez. AS pare că este totuși o măsură mai mică. Acesta este mediu.

– Îl avem în opt culori diferite, o anunță Amanda. Aveți dreptate, cred că au pus greșit eticheta pe tricoul roz.

Doamna Talbot păru mulțumită de răspuns.

– Foarte bine, voi lua trei din acestea. Acesta de pe mine, unul albastru și unul verde. Vreau să-mi fie livrate până mâine la prânz.

– Foarte bine, doamnă Talbot. Vă urez să aveți vreme frumoasă.

– Sper, spuse aceasta intrând din nou în cabina de probă pentru a se schimba. Se întoarse și o întrebă pe Amanda. Apropo, cât costă astea?

Amanda verifică etichetele.

– Nouăzeci și cinci de dolari, fiecare.

– Foarte bine. Trece-le în contul meu.

– Nu-mi vine să cred cât de bine te-ai descurcat, spuse Cindy apărând după un raft. Stai să audă mătușa ta, va fi încântată.

Fața Amandei se lumină.

– Ai văzut cum îi stătea în tricoul roz? șopti ea. Îmi pare bine că m-a ascultat și a ales și alte tricouri.

– Toată lumea fuge când intră ea în magazin, spuse Cindy chicotind.

– Acum înțeleg de ce. Este asemenea unui tanc.

– Din păcate. nu este singura clientă de acest gen, mai sunt și alții... Cindy se opri și privi spre intrarea în magazin. Hei! Nu e tipul cu care trebuia să te întâlnești aseară? Cel pe care ți l-a furat Rachel?

Amanda se întoarse și-l văzu pe Bob intrând în magazin. Arăta și mai bine decât cu o zi înainte. Obrajii îi erau roșii din cauza frigului și părul îi era răvășit de vânt. Amanda se întrebă dacă nu cumva venise s-o caute pe Rachel. Simți cum i se taie picioarele. O durea să se gândească la cei doi.

Bob o văzu, îi zâmbi și se grăbi să vină spre ea.

– Sunt norocos! Îmi pare bine că te-am găsit, spuse el. Îmi pare rău că nu ne-am putut întâlni aseară.

– Și mie, dar se pare că tu te-ai distrat de minune. Vocea ei era rece și tăioasă. Înțeleg că

Rachel a fost un substitut perfect. Cred că băieții din New York sunt exact cum mi-i închipuiam, pentru ei fetele sunt bune cu cât sunt mai multe. Și tu ești un exemplar al acestei faune.

– Stai un pic! De ce ești așa supărată? întrebă Bob uimit. Eu ar trebui să fiu supărat. Tu m-ai părăsit și mi-ai trimis-o ca premiu de consolare pe fata aceea îngrozitoare.

– Despre ce vorbești? replică Amanda, uluită.

Bob luă o figură serioasă și-i explică:

– Rachel mi-a spus că nu poți veni și că ai trimis-o pe ea ca să te înlocuiască. O privi câteva secunde și apoi continuă: Ce joc jucați voi două cu mine?

– Eu... să mă joc cu tine? întrebă Amanda indignată. Am impresia că glumești. Nu ți-am trimis niciodată un premiu de consolare. Am rugat-o doar să-ți transmită un bilet în care îmi ceream scuze că nu pot să mă întâlnesc cu tine. Se pare că s-a transmis pe ea însăși. Apropo, de unde te cunoaște?

– Bilet? întrebă Bob. Ce bilet? Nu mi-a dat nici un bilet. Își trecu mâna prin păr și continuă: se

pare că mă cunoaște deoarece tatăl meu a lucrat cu mama ei. Rachel mi-a spus că semăn perfect cu tata.

– Îmi spui adevărul? întrebă ea. Despre premiul de consolare, vreau să spun?

– Bineînțeles. Ai putea să-mi acorzi circumstanțe atenunate, glumi el. Ai putea să mă pui sub observație câteva zile. Asta este o invitație, Mandi. Mergi să iei masa cu mine?

Amanda ezită. Bob era un băiat atrăgător și Rachel fusese cea care minți se. Cindy avea dreptate: Rachel era o hoață. Îi zâmbi dulce băiatului.

– Oh, mă duc s-o rog pe mătușa Roz să-mi dea voie să plec.

Cineva tuși ostentativ în spatele ei. Amanda se întoarse și o văzu pe Cindy.

– Oh, iartă-mă, am uitat să vă prezint. Cindy, acesta este Bob Jameson.

– Bună, spuse Cindy.

– Îmi pare bine să te cunosc, răspunse Bob strângându-i mâna.

– Cindy, poți să împachetezi tu astea pentru doamna Talbot? întrebă Amanda. Mă duc s-o rog pe mătușa Roz să-mi dea o pauză de prânz. O merit, după cum am lucrat ieri.

Cindy o privi surprinsă.

– Glumeam. Dar vreau s-o rog să -mi dea voie să iau prânzul cu Bob.

***

Era minunat să se plimbe cu Bob. Știa câte o istorioară pentru fiecare loc din New York și de când îi luase mâna într-a lui nu mai simțea frigul de afară.

Părăsiră Mirrors și o luară pe Madison Avenue, ferindu-se din calea trecătorilor grăbiți, încărcați cu pachete și sacoșe cu cumpărături. Vitrinele magazinelor erau împodobite de sărbătoare. Mii de luminițe încărcau copacii de pe bulevard. Spiritul sărbătorilor se vedea peste tot și Moși Crăciuni sunau din clopoței cerând trecătorilor donații pentru opere de caritate.

– Acesta este Hotelul Plaza, spuse Bob arătându-i o clădire veche, având un aer de palat de pe Fifth Avenue. Și bineînțeles, acesta este Central Park.

În fața hotelului se afla o fântână superbă luminată cu spoturi multicolore.

– Este atât de frumos, spuse Amanda strângându-l de mână.

– Și acesta este locul unde îmi plăcea să vin când eram copil, spuse Bob oprindu-se în fața unei vitrine. „FAO Schwarz“ citi Amanda firma argintie.

Vitrina era plină de jucării. Bob îi arătă o păpușă.

– Aceasta îmi amintește de tine, spuse el. Aceasta cu părul negru. Bob o privi pe Amanda câteva momente, ca și cum ar fi dorit să observe cât de mult semăna cu păpușa din vitrină.

Amanda se aplecă și privi păpușa cu atenție.

– Oh, e minunată. Cred că este din porțelan.

– Știi ce cred? spuse Bob privind-o din nou. Cred că sunt foarte bucuros că am găsit-o pe cea vie.

Ea îl privi în ochi și-i zâmbi dulce. Bob îi luă fața în mâini și depuse un sărut cast pe gura ei.

Amanda crezu că visează. Primul ei sărut era exact cum și-l închipuise. Simțea că plutește desupra norilor. Toată lumea dispăruse și rămăseseră doar ei doi în orașul pustiu.

– Și eu mă bucur, șopti ea. Își puse capul pe umărul lui și se strânseră în brațe câteva momente. Ridică privirea spre el și-și zâmbiră ca și când ar fi împărtășit un secret.

– Ar trebui să mergem să mâncăm. Am o slujbă și pauza mea de masă nu durează prea mult.

– OK. Știu un loc unde se mănâncă nemaipomenit Dar mai întâi trebuie să-ți arăt Pomul de Crăciun din Piața Rockefeller. Nu este prea departe. Începură din nou să meargă când Amanda îl opri brusc.

– Uite, aici. E perfect, exclamă ea.

– Ce? Ce este perfect? întrebă Bob. Este un magazin de fierărie și menaj. Vitrina este plină de unelte.

Amanda însă era foarte entuziasmată.

– Ascultă. Ți-am povestit despre pălăriile pentru petrecerea de Crăciun? mătușa Roz are nevoie de altceva pentru a salva reputația magazinului. Aici este răspunsul la rugămințile ei.

El se opri în fața vitrinei și-o cercetă cu privirea.

– Bineînțeles! O trusă de scule personalizată!

Amanda începută să râdă.

– Nu, prostuțule. Pălăriile pentru pictori. Mătușa Roz dorea pălării care să se potrivească și femeilor și bărbaților. Deci, va avea pălării. Le vom transforma în creații Mirrors. De aceea moda este magică, poți face orice să fie la modă!

Capitolul 7

– Crede-mă! știu ce fac, spuse Amanda. Aceste pălării sunt exact ce-i trebuie mătușii, odată ce le vom transforma...

Se uită la Bob așteptând confirmarea lui. Bob însă o privea sceptic.

– Știu că vrei s-o ajuți pe mătușa ta, dar pălării de pictor? Am dubii că aceste pălării vor salva petrecerea și reputația mătușii tale.

– Știu că tu cunoști multe despre New York, dar eu mă pricep la modă. Ajută-mă Bob, te rog. Niciodată nu fusese mai sigură de ceva ca în clipa aceea.

– Foarte bine. Am de-ajuns umor ca să te ajut în această mică nebunie, spuse el, sărutându-i mâna.

– Haide, spuse ea deschizând ușa magazinului și îndreptându-se spre tejghea.

– Aș dori să văd câteva pălării de pictor, vă rog.

Bărbatul din spatele tejghelei o privi din spatele ochelarilor.

– Din canava sau catifea?

– Aș dori să le văd pe amândouă, domnule.

– Poftiți, domnișoară, spuse el punând în fața ei pălăriile.

Ea le examină și se decise pentru cea din canava, care era mult mai aproape de pălăriile pe care le aștepta mătușa ei pentru oaspeții Mirrorsului.

– Aș dori să i-o arăt și prietenului meu, spuse ea și se îndreptă spre Bob care stătea pe un scaun și privea absent în jurul lui.

– Foarte bine, mă duc să aduc o cutie să vi le împachetez.

Amanda se apropie de Bob.

– Uite, spuse ea, punându-și pălăria pe cap. Își strânse părul și-l vârî sub ea.

– Ei bine, ce zici? Arată bine, nu-i așa?

Se întoarse și privi de jur-împrejur, căutând o oglindă în care să se privească.

Tot ce găsi fu o tavă în care reflexia nu era foarte bună.

Bob se ridică de pe scaun și o examină din toate unghiurile.

– Știi ceva? spuse el zâmbind. Ideea ta de a personaliza aceste pălării este grozavă. Cred că ești un geniu. Numai tu puteai să vezi în aceste pălării ordinare niște lucruri la modă. Ochii lui îi fixară privirea. Mătușa ta îți va rămâne veșnic recunoscătoare.

O prinse de mână și-o învârti, apoi luă pălăria de pe capul ei și și-o puse pe al lui.

– Ei, ce zici? Arăt bine?

– Foarte chipeș, răspunse ea zâmbind.

– Acum, putem merge la masă? Sunt lihnit.

– Foarte bine, spuse ea cu blândețe. Dar mai întâi trebuie să plătesc pălăriile.

– Ai de gând să le cumperi acum? întrebă Bob. Înainte să le arăți mătușii tale? Sunt grozave, dar...

– Bineînțeles că nu. Vreau doar să fiu sigură că are de-ajuns. Când măușa Roz va spune: este o idee minunată, ai salvat reputația Mirrorsului! voi veni să iau restul. Acum nu cumpăr decât două.

Amanda zâmbi, gânditoare.

– Sper ca acestea să fie vorbele mătușii și nu altele.

Se duse și vorbi cu vânzătorul, luă pachetul și se îndreptă spre Bob.

De-abia aștepta să ajungă la magazin și să afle ce crede mătușa despre ideea ei. Se întoarse spre Bob cu o față rugătoare.

– Știu că ești înfometat, însă sper să nu mă urăști prea mult dacă te rog să mergem înapoi la Mirrors. Vreau să aflu părerea mătușii Roz despre ideea mea. Vom merge să mâncăm după aceea. Te rog.

Bob o privi dezamăgit.

– Eu nu te urăsc, dar stomacul meu nu sunt sigur că te va iubi prea mult.

Amanda îl îmbrățișă cu efuziune.

– Ești nemaipomenit.

Ieșiră din magazin și porniră înapoi spre Mirrors.

Amanda aproape că-l târî pe scări până în fața biroului mătușii Roz. Ciocăni la ușă și nu așteptă răspunsul pentru a intra.

– Mătușă Roz, n-o să-ți vină să crezi ce-am descoperit! spuse Amanda surescitată, aruncând pălăriile de pictor pe biroul femeii.

Roz privi cu ochi critic pălăriile pe care le adusese nepoata ei.

– Mandi, n-am timp de glume.

– Nu este o gumă. Uită-te la aceste pălării de canava.

Roz ridică una și o roti în mână.

– Și ce trebuie să fac cu ea?

– Acesta este noul cadou pentru petrecere, mătușă Roz.

Amanda ridică o pălărie și și-o puse pe cap.

– Vezi? E perfectă atât pentru femei cât și pentru bărbați. Le putem personaliza cu sigla Mirrors.

Roz privi pălăria mai atent.

– Mmm... Ridică una și și-o puse pe cap. Mmm... se ridică și se privi în oglinda care se afla în spatele scaunului ei. Și-o potrivi mai bine pe cap și se uită la Amanda în reflexia oglinzii.

– Este o idee adorabilă. Ai atât de multă imaginație că nici n-am visat. Dar... se întoarse încet spre oglindă și-și scoase pălăria. Este foarte drăguță, dar... nu este chiar atât de originală.

– De ce nu? întrebă Amanda, dezamăgită. Toată lumea le va îndrăgi și sunt exact ceea ce căutai, un cadou care poate fi purtat și de bărbați și de femei. Entuziasmul ei, că salvase petrecerea mătușii, începu să scadă.

– Ce nu este în regulă cu ele? întrebă ea cu o voce slabă, care suna totuși dezamăgită, cu toate eforturile de a-și ascunde acest sentiment.

Mătușa Roz o privi cu căldură.

– Totul este în regulă cu ele.

Făcu un gest spre Amanda și Bob.

– Luați loc și nu mai fiți așa plouați.

Ridică o pălărie și o puse în fața ei.

– Vreau să creez o nouă modă și aceste pălării nu se ridică la standardele magazinului meu.

Observă că figurile celor doi tineri, care stăteau în fața ei pe scaun, se alungesc.

– Poate ar fi bune pentru petrecerea de anul viitor, spuse ea încurajator. Voi avea timp să le comand la o firmă importantă. Zâmbi și-i privi pe cei doi tineri. M-am hotărât, vor fi cadoul pentru anul viitor, le voi individualiza cu sigla Mirrors și numele fiecărui invitat. Anul acesta, nu mai avem timp.

Amanda dădu din cap.

– Lasă-mă să le invidualizez eu. M-am gândit la design. Luă repede o pălărie de pe birou.

– Voi pune câte o foiță metalică aici, în interiorul lor. Bob mă poate ajuta. Este în vacanță.

Mătușa Roz scutură din cap.

– Nu, când și le vor pune pe cap vor avea o senzație de rece.

– Am putea pune o oglindă micuță cu numele scrijelit pe ea, spuse Amanda cu voce disperată, văzând că ideea ei n-are șansă de reușită.

Mătușa Roz o privi cu milă amestecată cu dragoste.

– Draga mea, ar dura o săptămână întreagă pentru o cusătoreasă calificată. N-ai să reușești. Ești foarte drăguță că vrei să mă ajuți, dar n-avem timpul necesar. Mai sunt doar două zile. Deși, habar n-am ce vom face...

– Vom reuși... începu Amanda, dar fu întreruptă de vocea lui Bernice care se auzea din interfon.

– Roz? L-am căutat pe Chuck Harding în legătură cu transportul nostru...

– Și? întrebă Roz nerăbdătoare.

– Și ar fi încântat să te ajute, se auzi din nou vocea lui Bernicei, dar nu mai devreme de șaptezeci și două de ore. Petrecerea va fi peste patruzeci și opt... îi pare rău.

– Știu. Știu, sunt sărbătorile și toate celelalte, spuse Roz. Dar mai încearcă... Ori vin cadourile, ori trebuie să găsim ceva original, ori... Oh, nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla dacă nu reușim.

– Bine, încerc să înfăptuiesc o minune, o asigură Bernice pe șefa ei.

Amanda nu credea în minuni și vocea Bernicei nu sunase prea convingător. Inima ei se înnegură.

Mătușa Roz se întoarse din nou spre nepoata ei.

– Ce voiai să-mi spui înainte să ne întrerupă Bernice?

– Voiam să-ți dau altă sugestie pentru pălăriile de pictor. Vocea Amandei era abia șoptită, cu toate astea era foarte hotărâtă să transforme pălăriile în ceva unic.

– Mătușă Roz, pot să-mi iau restul după-amiezii liber?

– Este destul de lucru aici, dar cred că mă descurc și fără tine. Ai nevoie de ceva?

Amanda îl privi pe Bob, apoi își întoarse din nou privirea spre mătușa ei.

– Cred că Bob și cu mine ne vom descurca singuri și sunt sigură că putem face ceva cu aceste pălării până la începerea petrecerii.

– Nu te necăji, Amanda. Te-ai chinuit să mă ajuți și apreciez asta. Totuși, nu cred că ideea ta este ceea ce ne trebuie. Acum, ia-l pe Bob și petreceți-vă după-amiaza cum doriți. Nu este nici o problemă.

Amanda nu avea nici o idee despre ceea ce voia să facă, dar ridică pălăriile și ieși din birou urmată de Bob.

Capitolul 8

– Trebuie să mă gândesc. Ce pot face cu astea să le dau strălucire? spuse Amanda ridicând o pălărie în mână. s Mm... Ia stai! Sunt pălării de pictor, nu-i așa? Ce-ar fi să le pictăm?

Bob luă o față gravă, puse o mână în șold și se învârti prin cameră.

– Excelentă treabă! Le putem picta în studioul tatei. Putem începe chiar acum.

– Fabulos! spuse ea venind spre Bob și oprindu-se în fața lui. Atât de aproape încât era aproape să se ciocnească de el. Stai un pic. Tatăl tău nu va avea nimic împotrivă?

Bob o luă de mână.

– Nici o problemă. Are o ședință foto în Soho, astăzi. Va lipsi toată ziua. Lucrează pentru „Interview“ și de obicei vine foarte târziu. Zâmbi și-și mângâie mustața invizibilă. Vom avea tot studioul pentru noi, frumoasa mea, spuse el încercând să imite accentul celor din nord. Dar pentru început trebuie să mâncăm ceva. Nu pot lucra cu stomacul gol.

– Bine, bine, spuse Amanda. Dar s-o facem repede. Abia aștept să-mi încep munca de creație.

***

Studioul lui Barry Jameson era situat la etajul întâi al unei clădiri din marmură închisă la culoare de pe East Eighties. Era format dintr-o cameră imensă cu niște ferestre gigantice care se înălțau până la tavan, și câteva dependințe. Era impresionant.

Lumina soarelui inunda studioul toată ziua, dar niște draperii din catifea neagră puteau face, printr-un sistem elaborat, întuneric total în câteva secunde, pentru ședințe foto mai speciale.

– Este fantastic! exclamă Amanda. Te superi? îl întrebă pe Bob rupând o bucată de hârtie dintr-o rolă care se afla într-un colț. Privește aici! exclamă ea descoperind o poliță cu o mulțime de cutii și sprayuri cu vopsea. Ce face tatăl tău cu hârtia asta și cu atâta vopsea?

– Le folosește pentru fundaluri, spuse el venind lângă ea. Ar trebui să începem, spuse el alegând câteva sprayuri și cutii cu vopsea pe care le dădu jos de pe poliță.

– Vom lucra aici, puse Amanda trăgând o masă lângă un perete. Puse foia de hârtie pe ea și începu să se uite la culori.

– Bine, dar așteaptă o secundă, spuse Bob zâmbind.

Deschise o ușă care dădea spre o baie și se întoare cu două pensule imense pe mânerul cărora erau încrustate vechi straturi de vopsea de diferite culori.

– Pe care o vrei? întrebă el având câte o pensulă în fiecare mână. Pe cea galben, albastru, roșu și negru sau pe cea negru, galben, roz, oranj și lavandă?

Ea începu să râdă și o luă pe cea din mâna lui dreaptă.

– Cred că acestea sunt culorile mele, spuse ea încercând părul pensulei.

Bob dispăru din nou și se întoarse cu două șorțuri.

– Cred că acestea ne vor ajuta să nu ne stricăm hainele. Nu cred că vrei să le pictezi și pe ele.

Amanda puse cele două pălării pe masă.

– Hai să începem. Tu vei lucra cu sprayul și eu cu pensula. Luă un spray cu vopsea argintie și i-l înmână. Ești pregătit?

– Nu prea, spuse le râzând atât de tare încât i se scutură tot corpul. Nu este exact specialitatea mea, știi prea bine, dar sunt deschis la nou. Luă tubul și pulverizează cu grijă deasupra pălăriei. Amanda înmuie pensula în vopsea și începu să lucreze.

Îl lăsă pe Bob să pulverizeze vopseaua argintie pe pălărie și apoi îi dădu o bucată de bumbac cu care s-o lustruiască. Dorea să le dea o tentă lucioasă, asemenea unei oglinzi.

– Nu cred că este așa cum îți dorești, spuse Bob, arătându-i Amandei pălăria lui.

Ea o privi și căzu pe gânduri.

– Cu ce culoare crezi că ar trebui să scriem numele invitaților?

Bob privi cutiile cu vopsea din jurul lor și spuse:

– Presupun că ar fi bine cu roșu și verde. Știi... culorile Crăciunului. Dar văd pe figura ta că nu ești prea încântată de sugestia mea.

– Nu prea, răspunse ea privind în continuare pălăria argintie din fața ei.

– Roșu și verde sunt culori complementare ale spectrului și culorile opuse nu arată bine când le pui împreună nu se combină, explică ea, zâmbind.

Bob se încruntă la pălăria carea stătea părăsită în fața lui...

– Oh, arată ca în povestea „Visând la un Crăciun Gri". Culoarea pălăriei era de un gri șoarece. Se dădu doi pași înapoi și spuse trist:

– Poate ar trebui să te las pe tine să faci asta.

Amanada luă pălăria și începu și ea s-o lustruiască. Când mâinile și degetele îi înțepeniseră de cât lustruise se opri. Dezamăgirea pusese stăpânire pe ea.

– Oh! exclamă ea privind pălăria pe care o vopsise cu pensula.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bob care se dusese să-și spele mâinile. Totul este în ordine?

Amanda nu răspunse imediat. Răsuci pălăria pe toate părțile încercând să vadă dacă această culoare avusese efectul scontat. La sfârșit, puse pălăria în fața lui Bob.

– Privește! E chiar mai bine decât mi-am imaginat.

Razele soarelui o făceau să strălucească. Pălăria albă de pictor din canava arăta acum ca o oglindă lichidă. Fețele celor doi tineri se reflectau în ea.

– Este superbă, nu-i așa? Cred că mătușa va fi încântată, spuse Amanda, surescitată.

Bob veni lângă ea.

– Ai reușit, spuse el privind-o cu mândrie.

– Nu pot să-mi asum tot meritul. Cel mai mare aport îl are vopseaua tatălui tău... spuse ea zâmbind.

– Nu contează, tu ai făcut-o. Mătușii tale nu-i va veni să creadă când va vedea aceste pălării strălucitoare. O luă pe Amanda în brațe. Trebuie să sărbătorim.

Ea îl privi întrebătoare.

– Bine. În ce fel vrei s-o facem?

– Doar așa, spuse el depunând un sărut tandru pe buzele ei.

În acel moment, ușa studioului se deschise și tatăl lui Bob intră înăuntru.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el rotindu-și privirea prin încăperea plină de pete de vopsea argintie.

Nu-i păsa de interludiul romantic pe care tocmai îl întrerupsese.

– Ce faceți voi aici?

Bob și Amanda se depărtară repede unul de celălalt și-l priviră în tăcere pe Barry Jameson, fără să poată spune o vorbă.

– Noi... Noi... îngăimă Bob încercând să explice de ce era vopsea peste tot, sperând în felul acesta, să-i distragă atenția de la încurcătura în care se afla.

Fotograful se uită din nou de jur-împrejur și începu să strige la fiul său:

– Voi ce? Îmi poți spune ce s-a întâmplat aici?

– Oh, domnule Jameson, îl întrerupse Amanda. Bob mi-a făcut o favoare. Aveam nevoie de ajutor ca să transform aceste pălării în cadouri de Crăciun pentru petrecerea mătușii Roz. Bob a încercat să mă ajute. Nu fiți supărat pe el. Toată vina este a mea. Îi arătă pălăria argintie pe care o ținea în mână, ca să-i demonstreze că avea dreptate.

– Vedeți? Trebuie să fac o sută de pălării de genul acesta, spuse ea, întorcând pălăria s-o vadă mai bine.

Barry luă pălăria din mâna Amandei și-o roti cu grijă ca să nu se vopsească și el.

Tinerii nu-i puteau citi nimic pe figură.

– Știi, Amanda, am impresia că ai realizat ceva unic și frumos. Se opri o clipă și privi din nou pălăria cu ochi strălucitori. Da, este o operă de artă. De fapt, chiar aș dori s-o fotografiez pentru Women's Wear Daily. Astfel, va apărea în ziar în dimineața petrecerii. Ce zici?

Amandei nu-i venea să creadă ce auzea. Cu câteva minute mai înainte dorea să-l ia pe Bob la bătaie și acum îi propunea să-i fotografieze pălăria pentru una dintre cele mai cunoscute reviste.

– Chiar o să apară în Woman's Wear Daily?

– Vom face publicitate petrecerii! spuse Barry zâmbind. Plasă cu gentilețe pălăria pe capul Amandei și o privi cu ochi de profesionist.

– Ce-ar fi să-mi fii model, Amanda? Ești o tânără foarte drăguță.

– Adevărat? întrebă ea bucuroasă.

– Bineînțeles. În acest fel, vom putea povesti și despre fata care a creat o nouă modă a pălăriilor pentru vară. O nouă imagine pentru Mirrors. Un tânăr talent!

– Vei fi faimoasă! spuse Bob zâmbindu-i Amandei.

– Când doriți să avem ședința foto? Trebuie s-o anunț pe mătușa Roz...

– Lasă-mă un minut să-mi consult agenda și... cred că ar fi bine să n-o anunți pe Roz. Ce-ar fi să-i faci o surpriză? M-am purtat urât cu ea ultima

dată și în felul acesta mă voi revanșa. Ședința foto o putem face mâine la ora unsprezece la Hensley Palace. O să încerc să terminăm cât mai repede. Este în regulă?

– La unsprezece, repetă Amanda. Oh, este exact când am programat interviul la Institutul de Modă. N-am nici o șansă să vă puteți face timp altădată?

Barry scutură din cap.

– Îmi pare rău, drăguță, dar am totul în acest hotel: echipament, lumini, machiaj și la ora douăsprezece am o ședință foarte importantă care se va termina noaptea târziu. Dacă nu vii la unsprezece, nu vei putea apărea în revistă în dimineața petrecerii. Ascultă, nu poți să-ți schimbi ora interviului? Este un telefon în biroul meu, spuse Barry deschizând o ușă ce dădea spre o mică încăpere.

Amanda închise ușa și stătu multă vreme în fața telefonului, aproape îngrozită să sune la Institutul de Modă. După ce ridică receptorul și respiră adânc, formă numărul și ceru biroul de înscrieri.

– N-am avut noroc, spuse ea intrând în studio. Toate orele sunt ocupate. Trebuie să fiu pe strada Douăzeci și cinci la ora unsprezece fix.

Barry stătu pe gânduri câteva momente.

– Uite cum facem. O să mă duc la hotel cât pot de devreme și voi aranja totul. Tu vino pe la zece, terminăm în jumătate de oră și astfel vei putea ajunge la interviu, spuse el zâmbind încurajator. Astfel, vom putea face o surpriză plăcută mătușii tale.

– Mulțumesc din tot sufletul. Va fi secretul nostru.

Totul se întâmplase atât de repede, încât Amanda nu-și putea reveni din surpriză.

Bob o luă de mână și-i zâmbi încurajator.

– Sunt mândru de tine, în câteva zile vei fi faimoasă.

Capitolul 9

Când se uită pe fereastră, a doua zi dimineață, Amanda se gândi că în viața ei nu văzuse ceva mai frumos. Luminițele din pomul de Crăciun de pe insula din mijocul lui Park Avenue clipeau feeric și o pudră albă care se cernea din nori acoperise străzile cenușii.

Zăpada care imobilizaze Chicago se mutase la New York. Orașul arăta cu totul diferit, mai calm și mai liniștit, deoarece mașinile circulau cu viteză mai mică din cauza zăpezii.

Amanda se decise să plece mai devreme la ședința de fotografiat de la Palace Hotel. Îi era teamă să nu întârzie din cauza traficului îngreunat.

Cu o seară înainte, pălăriile argintii le impresionară pe Roz și Bernice. Mătușa ei se decisese ca acesta să fie cadoul pentru petrecere și dăduse deja comandă pentru pălăriile necesare. Amanda încă mai auzea în urechi cuvintele mătușii:

„Să fii binecuvântată, iubito, ai făcut un miracol. Sunt extraordinare. Le iubesc. Simple, dar totodată șic!“

Amanda n-ar fi vrut să plece înainte de a o vedea pe mătușa Roz. Ar fi dorit să-i vorbească despre interviul pe care îl avea la Institutul de Modă, dar nu mai avea timp. Portofoliul ei era gata încă din Boston. Sperase ca mătușa ei să-i dea câteva sfaturi, să-i spună câteva cuvinte de încurajare.

Dar timpul nu-i îngăduise așa ceva, trebuia să se descurce cu forțe proprii, cum dorise s-o facă încă de la început. Iată că avea ocazia să-și demonstreze talentul fără ajutorul altcuiva.

Barry îi spusese să n-aibă grijă de coafură și machiaj, stilistul lui se va ocupa de amândouă, dar Amanda trebuia să se gândească și la interviu.

Îmbrăcă niște blugi albaștri și un tricou mulat în culori aprinse: roz, galben și verde, iar peste el își puse o jachetă neagră cu guler argintiu.

Nu era îmbrăcată grozav? se întrebă ea privindu-se în oglindă. Își puse ghetele, paltonul, luă portofoliul și ieși grăbită.

Aerul rece o învioră și începu să meargă vioi spre hotel, privind spre Park Avenue.

Totul arăta superb. „New Yorkul este cel mai potrivit loc să-ți petreci sărbătorile“, se gândi Amanda, încântată. Cu câteva zile înainte, era un nimeni, ei, nu chiar un nimeni, dar în mod sigur nu cineva care să aibă o ședință foto pentru Woman's Wear Daily, cu un fotograf celebru. De mâine, părinții ei, mătușa Roz, toată lumea din New York o va cunoaște! Totul îi mergea perfect. Pălăriile... petrecerea... revista... Bob... Ce Crăciun!

Helmsley Palace era unul dintre cele mai luxoase hoteluri din oraș, arătând ca un palat din povești. Stilul Renascentist se regăsea peste tot, de la mobilă, covoare, lustre, până la cel mai mic amănunt.

Amanda se îndreptă spre recepție de unde fu condusă în apartamentul lui Barry Jameson.

– Iată-te, spuse el. Mai am de făcut unele retușuri. Între timp, scoate-ți haina și ghetele și lasă-i pe Mitsuko și Steve să-și facă treaba. Își puse mâinile în șolduri și întrebă puțin speriat: Roz nu știe despre secretul nostru, nu-i așa?

– Știu să păstrez un secret, replică Amanda.

Niciodată nu avusese de-a face cu această lume strălucitoare și nu știa cât de mult era de muncă pentru a realiza o ședință foto perfectă. Acum, era în centrul atenției. Steve era coaforul, iar Mitsuko machiora. O luară și o plasară pe un scaun în mijlocul camerei.

În câteva minute, Steve îi ondulă părul cu un fier electric gigant. Mitsuko îi aplică, repede și cu grijă, trei umbre de culori diferite pe pleoape, îi aplică un rimel și o dungă întunecată pe gene și-i pensă cu o mână ușoară sprâncenele.

Când terminară, Barry Jameson veni să-și inspecteze modelul.

– Ești superbă. O luă de mână și o duse în fața unui perete trandafiriu. O poziționă cu grijă și-l chemă apoi pe Terry, alt stilist, să-i aranjeze pălăria de pictor pe cap.

– Mătușa ta va fi extrem de surprinsă, spuse Barry privind prin obiectivul aparatului de fotografiat.

– Mai am câteva mici aranjamente la lumini și apoi putem începe.

– În regulă, spuse Amanda privindu-și ceasul. Mai avea destul timp până la interviul de la Institutul de Modă. Sediul lor nu se afla prea departe, cu un taxi ajungea în cinci minute.

– Ești gata, Amanda? întrebă Barry.

– Bineînțeles. Mai gata ca oricând. Inima ei bătea cu putere. Să fie model, chiar și pentru o oră, era o mare bucurie.

– Acum zâmbește, îi ordonă Barry. Nu-ți arăta toți dinții, fii mai misterioasă.

Barry se roti în jurul ei, fotografiind-o din toate unghiurile posibile.

Clic. Clic. Clic.

Amanda executa ordinele lui cu un surâs crispat. La început fu tensionată, dar încetul cu încetul se calmă. Încercă să pretindă că nu era mare lucru, nu era decât o afacere.

– Încă puțin.

Clic. Clic. Clic.

– Întoarce capul la dreapta.

Clic.

– Acum puțin spre sânga...

– Apleacă puțin bărbia...

Clic. Clic. Clic.

Amanda începu să simtă camera ca pe un prieten. Voia să fie superbă. Începu să-și ia aere de fotomodel.

– Foarte bine... Întoarcere și privește peste umăr spre mine. Foarte bine...

Clic. Clic. Clic.

Amandei i se tăiase respirația de emoția acestei noi experiențe. Când camera își stopă clicurile, toate persoanele din cameră o priveau cu respirația tăiată.

Ea le zâmbi cu încântare. Oare credeau că este un nou fotomodel? Totul ieșise mai bine decât visase.

– Foarte bine, Amanda. Acum aș dori să mai fac câteva fotografii pe scară. Cât timp mut echipamentul și-l aranjez, lasă-te din nou pe mâna lui Steve și Mitsuko. Începem în cel mult un sfert de oră. Făcu un gest către cei doi care se aruncară asupra Amandei ca niște păsări de pradă.

Încă o dată îi pieptănară și coafară părul, care în final arăta perfect. Misutko o demachie și-i aplică un machiaj natural cu care putea pleca și la interviu.

După încă o ședință, după care Amanda se simți atât de confortabil ca și când ar fi făcut asta în fiecare zi, Barry Jameson anunță:

– Gata, am terminat! O ajută pe Amanda să-și dea jos pălăria. Senzațional! Ești un adevărat fotomodel! Ai putea să faci carieră.

Ea zâmbi plină de gratitudine.

– M-am simțit super! A fost o experiență extraordinară! Își consultă ceasul și tresări. Chiar atât este ora? întrebă ea în panică. Oh! Interviul meu! S-ar putea să întârzii!

Amanda începu să se îmbrace cu gesturi precipitate. Se simțea ca Cenușăreasa care trebuie să plece de la bal.

– Îmi pare rău că trebuie să fug, dar trebuie. Mulțumesc. O să mă uit mâine după fotografii.

– Mulțumesc, Amanda, auzi ea în timp ce cobora scările. A fost o oportunitate și pentru mine. Noroc la interviu.

Nu știa ce înțelesese el prin „oportunitate“, dar nu-și bătu capul, interviul era pe primul loc.

Afară, ninsoarea cădea acum din abundență și vântul sufla cu putere. Amanda merse de-a lungul străzii, pândind un taxi liber. Vitorul i se înnegura cu fiecare secundă care trecea. Părinții ei n-au să înțeleagă niciodată cum putuse să rateze interviul. Lor n-o să le pese de fotografiile din reviste. Acesta era un succes efemer. Interviul era un lucru serios. Amanda dorea să se calmeze, dar simțea cum o cuprinde isteria.

Inima îi bătea nebunește când se uită din nou de-a lungul străzii. Treceau mai mute taxiuri, dar toate erau ocupate. În momentul în care o părăsiră puterile și dori să se așeze pe trotuar și să înceapă să plângă, lângă ea opri un taxi din care

coborî un client. Fugi repede spre mașină dar în loc să se aprindă lumina de „Liber“, se aprinse cea de „Pauză“.

Disperată, se agăță de portiera mașinii.

– Vă rog. Vă rog, ajutați-mă! Trebuie să ajung la un interviu foarte important! E aproape, pe strada Douăzeci și cinci. Vă rog. Înseamnă foarte mult pentru mine Vă plătesc oricât. Vă rog...

Lacrimi amare îi curgeau pe obraji și în ochii șoferului se citi mila. Deblocă ușa și o lăsă să urce.

– Unde vrei să ajungi? întrebă el. Străzile sunt înzăpezite și vreau să mă întorc acasă până nu accidentez mașina.

– Pe strada Douăzeci și cinci la numărul 227.

Șoferul dădu din cap.

– Va dura ceva, pentru că traficul este blocat pe mai multe străzi și trebuie să ocolesc mult, spuse el privind-o prin oglindă.

Amanda era furioasă că își uitase prioritățile.

Își privi din nou ceasul. Pierduse destul timp până găsise taxiul. Știa că numai printr-o minune putea ajunge la timp.

– Ar trebui să ajung la ora unsprezece, spuse ea aplecându-se spre șofer.

– Ha, exclamă acesta. Doar un elicopter te poate ajuta. Amanda își luă portofoliul în brațe și începu să-l frunzărească. Își promise să nu se mai uite la ceas până nu ajunge în fața clădirii. Privi schițele și fotografiile din dosar. „Aș fi vrut ca mătușa Roz să-mi vadă lucrările," se gândi ea. Un ochi de profesionist m-ar fi ajutat. Sper doar să nu ajung prea târziu. Doamne, te rog, fă să nu ajung prea târziu. Ridică ochii și privi pe fereastră. Taxiul nu înaintase decât câțiva zeci metri în aproape zece minute.

– Mai repede nu se poate? întrebă ea impacientată.

– Ba da, răspunse șoferul, dacă ne teleportăm în Florida. Uite ce e, relaxează-te. Când ajungem, o să vezi că va fi închis din cauza vremii.

– Nu cred, spuse Amanda cu voce slabă.

I se păru că trecuseră ore până când ajunse în fața clădirii.

Amanda sări din taxi, îi plăti șoferului și fugi repede pe scări. În holul imens căută din priviri

camera 404. O mulțime de fete cu portofolii în brațe se plimbau de colo-colo. Amanda se opri lângă una din ele și-o întrebă:

– Ești aici la interviul pentru programul de vară?

– Da, la fel ca toată lumea de aici. Am înțeles că unul sau doi profesori au întârziat din cauza vremii, răspunse fata cu păr negru, și toate interviurile au fost decalate.

Amandei nu-i venea să creadă ce noroc avusese.

– Glumești. Oh, e fabulos... Mulțumesc lui Dumnezeu!

Se duse și se prezentă secretarei de la recepție, apoi se așeză pe un scaun, într-un colț mai retras. Nu avea nici un chef să discute cu celelalte fete. Patruzeci de minute mai târziu, Amanda își auzi numele la interfon și fu introdusă într-un mic birou. În spatele unui birou se afla așezată o femeie înaltă, cu păr negru. Pe tăblița din fața ei era scris un nume: doamna Benson.

– Așază-te, te rog, îi spuse aceasta. Te vei simți mai bine.

Amanda se așeză pe un scaun și-și puse portofoliul lângă ea.

Aștepta simțind cum i se strânge stomacul de emoție.

Doamna Benson era îmbrăcată într-o rochie conservatoare și Amanda se întrebă dacă bluza ei în culori țipătoare nu era prea mult.

În sfârșit, doamna Benson ridică privirea și- i zâmbi.

– Mă bucur că în ciuda furtunii de zăpadă ai putut să ajungi la interviu, domnișoară Colby.

Scoase dintr-un dosar cererea Amandei și o citi cu interes.

– Mm... văd că ești foarte interesată de lumea modei.

– Da, spuse Amanda. Am lucrat într-un magazin în Boston, la Bimblebee și acum o ajut pe mătușa mea, la Mirrors.

Doamna Benson zâmbi cu subînțeles.

– Am văzut recomandarea de la doamna Noble din dosarul tău. Este o persoană foarte cunocută.

Amanda își alese cu grijă cuvintele. Voia ca răspunsul să-i reflecte adevărata dorință.

– Da... Mătușa Roz m-a ajutat și este o persoană cu multe cunoștințe, dar pentru mine este important să reușesc prin forțe proprii.

– Adevărat? întrebă doamna Benson cu o voce imparțială.

Amanda trase adânc aer în piept și spuse:

– Știu că mătușa ar putea pune o vorbă bună pentru mine, și mai știu că are multe cunoștințe în lumea modei. Dar nu vreau să se se întâmple așa, deoarece niciodată n-am să știu dacă am reușit datorită talentului meu sau doar pentru că sunt rudă cu ea.

Doamna Benson privi direct spre Amanda.

– Ești foarte idealistă, domnișoară Colby. În școala noastră avem o politică foarte competitivă.

Ce a vrut să spună prin „idealistă“, se întrebă Amanda. Am spus ceva greșit?

Doamna Benson întinse mâna.

– Aș dori să-ți văd portofoliul, dacă se poate.

Amanda îi întinse dosarul greu cu copertă din piele.

Doamna Benson dădea paginile încet, cercetând cu grijă fiecare desen. Scutură din cap la câteva pagini și făcu comentarii favorabile la altele. Amanda voia să-i spună că mătușa ei nu-i văzuse portofoliul dar se abținu de la orice comentariu.

Încercă în schimb să ghicească reacțiile femeii la fiecare pagină. Îi plăceau oare tăieturile fustei verzui? Ce părere avea despre cămașa rusească? Dar despre culoarea rochiei de seară, la care lucrase aproape o săptămână? Ochii ei urmăreau fiecare pagină pe care o dădea doamna Benson.

În cele din urmă, doamna Benson închise portofoliul, se uită la Amanda și-i zâmbi încurajator.

– Am văzut multe schițe foarte bune aici. Ai talent și potențial, însă trebuie să-ți perfecționezi tehnica. Ai nevoie de ajutor la desen.

Îi întinse dosarul Amandei.

– Bineînțeles, n-ai decât..., își mută ochii pe fișa de înscriere... șaisprezece ani. De obicei, pentru programul de vară vârsta minimă este de șaptesprezece ani. Dorim ca studentele noastre să fie mature. Oamenii cred că lumea modei este una superficială, plină de fete cu capul în nori. Aici, la Institutul de Modă, noi dorim seriozitate. Numai prin muncă și dăruire se ajunge la faimă și... bani.

– Știu că sunt mai tânără decât majoritatea celorlalte candidate, spuse Amanda calm, dar sunt

sigură că pot munci cot la cot cu ele. M-am gândit foarte serios la asta. Îmi doresc din tot sufletul să învăț aici.

– Sunt sigură de asta, răspunse doamna Benson. La fel și celelalte candidate.

Amanda încercă să-i explice că era cel mai mare vis al ei:

– Îmi place să creez noi tendințe în modă și, de asemenea, vreau să învăț tot mai multe despre vânzarea și promovarea noilor modele.

Doamna Benson zâmbi.

– Furtuna aceasta de zăpadă mi-a dat programul peste cap. Se ridică de la birou, veni în fața Amandei și-i strânse mâna.

– Îmi pare bine că te-am întâlnit.

Amanda se ridică repede de pe scaun și-i strânse și ea mâna.

– Când credeți că pot aștepta un răspuns?

– Experiența, recomandările și ceea ce-am văzut în portofoliu m-au impresionat, răspunse doamna Benson. Dar mai sunt multe candidate. Vei primi o scrisoare după cincisprezece februarie.

Amanda se forță să nu i se vadă pe față dezamăgirea că avea de așteptat atât de mult timp.

Încă nu venise Crăciunul și avea de așteptat până de Valentine's Day.

– La revedere și vă mulțumesc încă o dată.

Amanda ieși pe hol și căută un telefon. Introduse o fisă și formă numărul privat al mătușii de la Mirrors.

– Roz Noble, se auzi vocea acesteia în aparat.

– Bună, mătușă Roz. Sunt la Institutul de Modă, spuse Amanda cu răsuflarea tăiată...

– Cum te-ai descurcat, draga mea? Ai plecat atât de devreme încât m-am avut când să-ți văd portofoliul.

– Cred că m-am descurcat bine. O să vorbim despre asta când ne întâlnim, puse Amanda. Vreau să știu cum merge cu pictarea pălăriilor?

– Vino la magazin, Amanda. Bernice se ocupă de tot.

– Bine, mătușă Roz. Vreau să-ți pun ce surpriză ți-am mai pregătit. Nu pot să păstrez un secret prea mult timp. Mirrors va apărea într-un articol în Women's Wear Daily, mâine!

Mătușa Roz păstră tăcerea multă vreme, încât Amanda crezu că a închis telefonul.

– Despre ce vorbești Amanda? Trebuia să scrie despre noi după petrecere.

– Este o surpriză, spuse Amanda, încă încântată. Barry Jameson m-a fotografiat cu una dintre pălăriile Oglindă. A aranjat să apară un articol, mâine, în revistă.

– Cum a putut Barry Jameson să facă una ca asta? Știe bine că darurile mele de Crăciun trebuie să fie secrete până la petrecere. Mătușa Roz aproape că țipa în receptor. Și acum, datorită lui, va afla tot orașul! Îmi vine să-l omor. După câte am tras din cauza transportului care n-a sosit, asta îmi mai trebuia! Degeaba te-ai chinuit atât, când totul e ruinat!

Amanda simți cum i se înmoaie picioarele. Era șocată.

– Mătușă Roz, șopti ea. N-am știut. M-a păcălit. A spus că-ți voi face o surpriză. Eu... Eu...

– Ia un taxi și vino imediat aici. Imediat. Vreau să aud toate detaliile când ajungi la mine în birou.

– Ce pot face ca să îndrept lucrurile? spuse Amanda. Ar fi bine să mă duc să iau fotografiile?

– Nu te mai gândi la asta. Vino drept la Mirrors. Ai multe să-mi explici. Grăbește-te!

Înainte să mai poată spune ceva, mătușa Roz închise telefonul.

Amanda rămase câteva momente cu receptorul în mână. Lacrimi amare îi curgeau pe obraji.

– Nu trebuie să plâng, spuse ea punând receptorul în furcă.

Ieși din clădire să găsească un taxi.

Capitolul 10

Zăpada cădea încă abundent când Amanda ieși din clădire și luă un taxi să se întoarcă la magazin.

Taxiul abia se târa în traficul congestionat, dar în cele din urmă opri în fața Mirrorsului.

Amanda coborî și plăti șoferului, apoi rămase pe trotuar făcându-și curaj să intre și să dea ochii cu mătușa ei.

Taxiul porni într-un scrâșnet de pneuri și noroiul de lângă bordură sări și-o stropi pe Amanda pe palton.

– Perfect, murmură tânăra. Asta era tot ce-mi lipsea.

Tânăra trase aer în piept, deschise ușa, urcă scările și străbătu culoarul care ducea la biroul mătușii. Bătu încet și intră. Mătușa Roz stătea la biroul ei.

– Închide ușa. Așază-te și spune-mi tot ce s-a întâmplat. Cum ai ajuns să-i pozezi lui Barry Jameson?

Amanda începu să-i povestească tot, din momentul când fotograful îi prinsese, pe ea și pe Bob în atelier, vopsind pălăriile, până la ședința foto din acea dimineață. Roz o ascultă cu fața împietrită și când termină de vorbit se lăsă tăcerea.

Singurul zgomot din cameră era cel al degetelor lui Roz Noble care băteau darabana în birou.

Nu-mi vine să cred, spuse ea într-un final, scuturând din cap. Nu-mi vine să cred că mi-ai putut face una ca asta. Ce a fost în mintea ta?

Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră.

– Ai fost surdă sau oarbă în ziua când am luat masa cu el? Unde erai când eu și cu Barry ne-am certat?

– Credeam că faci asta doar pentru ca el să accepte locul pe care-l doreai tu, șopti Amanda cu voce slabă. Mă gândeam...

– Adevărat? se răsti Roz. Chiar gândești? Nu știai că cea mai importantă regulă în afaceri este să păstrezi secretul tranzacțiilor? Ai ascultat vreodată ce spuneam eu? De câte ori am spus că darurile pentru petrecere sunt secrete? Or gândul de a apărea într-o revistă, ca un fotomodel prestigios, ți-a întunecat mințile?

Fața Amandei era roșie ca focul.

– Credeam că te ajut, spuse ea. Nu mi-a trecut prin cap că o să fie un fiasco. Voiam să te ajut pe tine și Mirrors.

Încercă să-ți rețină lacrimile care le simțea apărând în colțurile ochilor. Nu dorea ca mătușa Roz să creadă că vorbele ei o răniseră. Dar unde era adevărul?

Trebuia să admită că fusese surescitată la gândul că poza pentru o revistă importantă. Totuși, Barry Jameson știuse cum s-o facă să creadă că de fapt o ajuta pe mătușa Roz.

– Ajutor? exclamă Roz bătând cu pumnul în birou. Ești o copilă fără minte! N-am nevoie de un astfel de ajutor! Ăsta nu e un joc! Este viața reală, care în lumea modei este una crudă!

Amanda simți cum i se strânge stomacul și i se face rău. Realiză că, în prostia ei, era pe punctul să distrugă reputația mătușii Roz... reputație care ținuse Mirrors în top ani de zile. Acum, Amanda stricase totul. Faima și popularitatea erau un lucru atât de fragil. Fata se uită cu părere de rău la chipul furios al mătușii ei. Roz muncise din greu să-și creeze o reputați și Amanda stricase totul.

„Acum, Roz se gândește că sunt un copil prost în care nu e bine să ai încredere“, se gândi Amanda. Se simțea mizerabil și nu știa ce să facă.

– Ești o fată atât de bună. Știi că te ador, Mandi, dar pur și simplu am impresia că ai uneltit pe la spate împotriva mea. Pentru tine a fost o aventură, te-ai crezut Cindy Crawford sau mai știu eu ce alt model faimos. Ce s-a întâmplat cu tine? Și interviul de la Institutul de Modă? Credeam că e ceva serios! Ești nepoata lui Roz Noble și nici măcar nu ți-am văzut portofoliul!

– Este ceva serios! exclamă Amanda surprinsă. Am vrut să-ți arăt schițele mele, dar niciodată nu ai avut timp. Am vrut să fii mândră de mine, dar erai mereu ocupată. Nu e drept să mă blamezi pe mine pentru asta, nu e vina mea!

– Îmi făcusem timp pentru asta, azi dimineață. De unde să știu că vei dispărea înainte de opt, când interviul era programat pentru ora unsprezece? Spui că sunt nedreaptă, dar să te strecori afară din apartament, asemenea unui hoț, este drept? Ceea ce ai făcut azi dimineață e drept?

Veni în fața Amandei, o privi câteva momente, apoi se întoarse și se așeză din nou pe scaun.

– Nu vreau să dau vina pe tine, Mandi, spuse ea. Sunt doar dezamăgită, dar îmi dau seama că este numai vina mea. Programul meu este surpaîncărcată și n-am avut timp să discut cu tine de când ai sosit. N-am avut copii și am crezut că îmi vei urma la conducerea firmei, că te vei comporta asemenea mie. Când te-am adus la Mirrors, a fost prima mea greșeală. Nu trebuia să te las să te implici în problemele firmei, ești doar o copilă. Însă când ai venit și mi-ai adus pălăria de

pictor, mi-am dat seama că ești un adevărat talent și că ai putea face parte din lumea modei. Credeam că visul meu se transformă în realitate sub ochii mei. Nepoata mea favorită are fler în afaceri și va duce mai departe faima Mirrorsului!

Se ridică din nou de pe scaun, se aplecă peste birou și se uită în ochii Amandei.

– Să vedem ce putem învăța din asta. Mai ai foarte multe de învățat până să-mi preiei afacerea. Tu ești lumina mea, Mandi. Dar am crezut prea mult în tine și acum trebuie să plătesc. Nu mi-am dat seama că nu ești decât o copilă inocentă. Pentru a putea supraviețui în lumea noastră, trebuie să fii tare și viclean.

Amanda lăsă capul în jos și două lacrimi i se prelinseră pe obraz. Nu știa care lucru este mai rău faptul că mătușa se răstise la ea sau că o dezamăgise.

– Presupun că mă trimiți înapoi la Boston, nu-i așa? șopti Amanda ridicând privirea.

– Nu. Totul trebuie să rămână între noi. Părinții tăi nu trebuie să afle și alte imagini negative ale

lumii modei. Rămâi aici. Vei lucra la primul etaj. Am nevoie de ajutor. Înainte de Crăciun, este mare aglomerație în magazin. Parcă toată lumea face cumpărături pe ultima sută de metri.

Vocea mătușii Roz era rece și profesională.

– Bernice a organizat pictarea pălăriilor în depozit. A angajat niște profesioniști care să facă asta. Vrei să cobori să vezi dacă au nevoie de ceva? Între timp, voi suna la revistă, poate am să pot rezolva ceva. Redactorul șef îmi este prieten.

***

Linia de pictat mergea de minune. Câteva persoane aplicau vopseaua, cu instrumente speciale, altele le uscau și altele le personalizau cu sigla Mirrors.

Totuși, Amanda nu simți prea multă plăcere când privi cum pălăriile se transformau din simple pălării de canava în niște minuni argintii.

„Trebuia să fie momentul meu de glorie, se gândi ea. Dar am stricat totul cu îngâmfarea mea copilărească“.

– Facem niște lucruri nemaipomenite aici, îi spuse Bernice Amandei. Am angajat niște adevărați profesioniști. Sunt sigură că vom termina la timp. Ai salvat Mirrors, Amanda, nu știu cum, dar ai înfăptuit o minnune. Cadourile vor fi extraordinare. De ce nu te duci acasă? N-am nevoie de tine, muncitorii se descurcă de minune.

Amanda ridică o pălărie argintie, o privi câteva secunde și apoi o puse la loc lângă celelalte.

– Bine. Și așa nu mai am chef de nimic astăzi.

Părăsi depozitul și tocmai traversa primul etaj printre cumpărătorii grăbiți, când auzi cum cineva o strigă pe nume.

– Amanda, stai o clipă. Trebuie să vorbim.

Se întoarse și-l văzu pe Bob.

– Tatăl meu a făcut ceva oribil...

– Acum îmi spui! Amanda îl privi cu răceală. Du-te și spune-i tatălui tău că nu numai că a stricat petrecerea mătușii Roz, dar mi-a ruinat și mie viața. Știa ce face cu această surpriză!!

Amanda se întoarse și vru să plece.

– Mandi... apuse Bob venind repede lângă ea și prinzând-o de braț.

Ea își smulse brațul din mâna lui.

– Nu mai vorbesc cu tine. Din cauza ta și a tatălui tău, tot ce am făcut de când am venit în New York a fost în zadar, spuse ea supărată. Tatăl tău este fericit acum că a putut să se răzbune pe mătușa mea? Fiul lui este mândru că l-a ajutat? Nu cred că i-a fost greu, a trebuit doar să amețească o fetișcană proastă din provincie.

– Hei, nu spune asta... Fața lui se albise în timp ce ea vorbise.

– Ce s-a întâmplat Domnule Mare Șmecher de New York? N-ai nimic de spus în apărarea ta? Mincinos de primă clasă. Vinovat cu diplomă.

Bob încercă s-o întrerupă, dar Amanda i-o tăie scurt.

– Nu contează. Nu vreau să te mai văd. Niciodată. Acum de ce nu pleci? Ieși afară de aici. Nu mă face să mă simt și mai mizerabil.

– De ce nu vrei să mă lași să vorbesc?

– Pleacă! strigă Amanda.

Se întoarse, traversă în fugă etajul și intră într-o magazie. Se aruncă pe un balot de materiale și începu să plângă. Ar fi dorit să nu se mai oprească niciodată, atât de tare avea sufletul sfâșiat.

– Amanda, șopti Bob intrând după ea în cameră. Vorbește cu mine. Dă-mi o șansă să-ți explic. Fii rezonabilă.

– Bob? Amanda își șterse lacrimile, dar nu-și întoarse fața spre el.

– De ce ai venit aici? N-ai înțeles când ți-am spus să pleci?

El trase adânc aer în piept.

– Ai dreptate în legătură cu tata. Dar n-am știt ce pune la cale. Nu, până nu a fost prea târziu.

Bob își puse mâna în jurul umerilor Amandei.

– Am vorbit cu el la telefon acum o oră și am aflat ce pune la cale. Nu mi-a venit să cred. Am venit aici cât am putut de repede ca să vă avertizez pe tine și pe mătușa ta.

O strânse cu gentilețe pe Amanda în brațe.

– Aș da orice să pot întoarce timpul cu câteva ore înapoi ca să pot stopa această ridicolă răzbunare. Astfel, ți-ai da seama cât de rău îmi pare.

Amanda simți cum îi dau iar lacrimile... Se cuibări mai bine în brațele lui Bob și începu să să plângă pe umărul lui confortabil.

Capitolul 11

În dimineața următoare, Amanda mergea singură spre Mirrors. Roz plecase mult mai devreme spre magazin. Amanda își pusese ceasul să sune devreme și plecase la timp pentru a ajunge când se deschidea magazinul. Nu voia să aibă un tratament preferențial la Mirrors, după problemele pe care le crease.

Roz venise acasă foarte târzi, nu-i adresase nici o vorbă și asta o duruse foarte tare. Primul impuls al Amandei fu să-i scrie o scrisoare prin care să-și ceară scuze, dar după aceea i se păru o prostie. Se decise să n-o mai deranjeze pe Roz și să stea departe de probleme până va pleca înapoi la Boston.

Astăzi era ziua cea mare pentru Mirrors. Amanda traversă strada Șaptezeci și patru spre Madison Avenue unde se găsea un stand de presă. Stătu câteva clipe în cumpănă... Îi era groază să ceară un exemplar din Woman's Wear Daily, dar în cele din urmă se decise să-l cumpere.

Primele pagini erau dedicate colecției de primăvară a lui Valentino. Următoarele erau despre industria modei: vânzări, stocuri, expoziții, știri.

Amanda începu să să dea paginile din ce în ce mai repede. Speranțele ei înfloreau.

„Poate n-au scris nimic..." se gândi ea, dar imediat văzu un titlu auriu. „Strălucire la Mirrors". Scană pagina din priviri. Fotografia ei nu se găsea nicăieri. Erau doar câteva fotografii de la petrecerea de anul trecut. Amanda citi repede reportajul, cu respirația tăiată. Nu se menționa nimic despre pălăriile argintii. Nu era decât lista cu personalitățile invitate și erau menționate câteva dintre surprizele oferite oaspeților. Asta era tot? Dădu repede paginile până la sfârșitul revistei. Nu se mai menționa nimic. Oare reușise mătușa

Roz să contramandeze totul în ultimul moment? Se părea că reușise. Reveni la pagina cu articolul și văzu un mic post-scriptum. „Fotografii originale cu cadoul de Crăciun de anul acesta și cu realizatoarea lui în numărul viitor". Îi venea să sărute revista și pe vânzătorul de presă, de asemenea!

Amanda împături revista și fugi spre Mirrors. Deschise ușa repede și urcă grăbită scările spre biroul mătușii Roz.

– Uite! Uite! exclamă ea deschizând revista la pagina cu articolul. Nu este nici o fotografie a cadoului.

– Știu, vocea mătușii era la fel de rece ca și cu o seară în urmă. Ești foarte norocoasă. Bess Gray mi-a făcut o favoare și n-a publicat fotografiile.

– Oh, ce ușurare! Amanda se trânti pe un scaun. Petrecerea se poate desfășura așa cum ai planificat...

– Da, este bine să ai prieteni puternici, spuse Roz așezându-se mai bine în scaunul ei. Numai așa poți rămâne în branșă. Bineînțeles, acum îi datorez un favor lui Bess... Nu pot să uit asta. Hai

să uităm această poveste. Am să-ți spun altceva. Am fost foarte supărată aseară, îmi pare rău că te-am făcut să suferi. Am pus Mirrors înaintea tuturor. Te iubesc și pe tine, și pe mama ta din tot sufletul, dar Mirrors este familia mea, este copilul meu. Hai să uităm tot! Ești nepoata mea favorită și așa vei rămâne! Îi zâmbi Amandei, care sări repede și își îmbățișă mătușa cu lacrimi în ochi.

– Mai avem o problemă, spuse Roz: te-ai hotărât cu ce te îmbraci diseară? Ce rochie ți-ai ales?

– Mi-am ales o rochie lungă din organdi crem cu mâneci bufante și o eșarfă roșu-cărămiziu. Îmi place atât de mult. Nu-mi vine să cred că mă lași s-o îmbrac! I-am arăta-o lui Cindy ieri și am rugat-o să mi-o scurteze și s-o strâmteze puțin. Și astăzi a spus mă mă ajută să-mi găsesc un colier care să se asorteze. Sunt atât de încântată! Parcă aș fi Cenușăreasa care pleacă la bal.

– Sunt sigură că vei arăta superb și mă bucur că te împaci bine cu Cindy, este o fată într-adevăr

talentată. Va face carieră în lumea modei. Are gust și muncește din greu să se perfecționeze, spuse Roz zâmbind.

– Pot să te mai rog ceva? Pot să vin cu Bob diseară? El nu știa nimic de uneltirile tatălui lui.

– După câte știi invitațiile au fost trimise cu multă vreme înainte, spuse Roz. Dar Bob, da, poate veni. Este un băiat bun. M-a sunat să-și ceară scuze și i-am spus că este binevenit diseară. Cu un gest, îi arătă ușa. Magazinul va fi foarte aglomerat astăzi, ar fi bine să te duci să lucrezi. Vom pleca mai devreme să ne pregătim pentru petrecere. Claude vine la mine în apartament ca să ne coafeze și să ne machieze.

– Oh! exclamă Amnanda. Ai un stilist personal?

–Nu este personal, doar un prieten foarte bun. Va trebui să arătăm divin, ca să ne încântăm oaspeții. Mâine vei apărea în reviste și trebuie să fii în formă, spuse Roz zâmbindu-i cu subînțeles.

Amanda roși și lăsă privirea în pământ.

– Mă duc să ajut în magazin, spuse ea cu voce slabă.

– Bine. Acum, tot ce ne rămâne este să sperăm...

Amanda ieși din cameră și intră în magazie Nu știa ce dorise să spună mătușa ei înainte să iasă. Oare nu credea că pălăriile vor avea succes? Inima Amandei se strânse. Pălăriile se transformaseră așa cum zânele transformă fetele sărace în prințese. Arătau ca niște obiecte strălucitoare, specifice Mirrorsului. Amanda zâmbi și repetă cuvintele mătușii ei:

„Acum, tot ce ne rămâne este să sperăm...

***

După o zi grea de muncă, Amanda era atât de obosită încât nu credea că o să poată deveni prezentabilă pentru petrecere.

– Claude este aici, auzi ea vocea cameristei. L-am invitat în cabinetul doamnei Noble. Vă așteaptă acolo.

Francezul se afla în fața unei oglinzi uriașe și a unei truse de machiaj și mai uriașe.

– Ah, bon, spuse el cu accent francez. Mătușa ta este la telefon. O convorbire de afaceri. Tu vei fi prima.

O așează pe Amanda în fața oglinzii și o examină cu aer critic.

– N-ar trebui să ai cearcăne, spuse el urmărind cu degetul cercurile de sub ochii Amandei. Aveam nevoie de o piele proaspătă pentru munca mea. Trebuia să fi dormit la prânz. Dar voi face tot ce pot. Bine că n-ai.. cum se spune? Puncte roșii de adolescentă.

Îi strânse părul cu câteva agrafe.

– Lăsăm părul pentru sfârșit. Voi face întâi machiajul, spuse el luând câteva pensule și tuburi.

– Voi începe cu ochii, spuse Claude punând puțină cremă albă pe cercurile din jurul ochilor Amandei. În primul rând, trebuie să scoatem aceste umbre dizgrațioase.

Cu o mână profesionistă, îi făcu un masaj în jurul ochilor și apoi puse două straturi de fond de ten în culori naturale, astfel încât în două minute nu se mai cunoștea că avusese cearcăne.

– Mătușa ta mi-a descris rochia pe care o îmbraci. Va trebui să asortez machiajul la culorile ei, spuse Claude alegând câteva farduri din trusă.

O privi din nou cu atenție pe Amanda și alese alte farduri.

– Pentru seară, prefer culorile dramatice. Dar ție, fiind foarte tânără, o să-ți fac un machiaj cald, dar strălucitor.

Îi aplică o umbră roz pe pleoape și-i desenă o linie fină, gri de la un colț la altul al ochilor și în final îi aplică strat după strat rimel negru pe genele lungi.

Amanda îl urmărea fascinată pe Claude cum îi transforma chipul. În fiecare zi în care se privea în oglindă, Amanda vedea o fată drăguță, dar acum începea să vadă o frumusețe.

Cu atenție, Claude aplică un strat roz, translucid pe pielea feței, a gâtului și a decolteului. Pe gât îi aplică după aceea o pudră ivorie și pe obraji un halou roz, apoi îi accentuă oasele obrajilor cu un roz mai închis. Pe buze îi aplică un roz strălucitor...

Se dădu un pas în apoi și își admiră munca.

– Sunt un geniu, se felicită el conturându-i buzele cu un creion. Dar am avut un subiect încântător. Nu-i așa? întrebă el privind-o pe Amanda pentru confirmare.

Stânjenită de acest compliment, spuse încet:

– Cred că aveți dreptate.

– Și acum părul, spuse el scoțându-i agrafele și începând să-i descurce părul cu o perie imensă.

– Vei purta ceva în păr? Mărgele? Flori?

– Da, spuse mătușa Roz intrând în cameră. Îi întinse lui Claude o superbă floare de gardenia.

– Oh, Perfect! exclamă Claude ducând floarea la nas și inspirând profund parfumul. Voi face câteva bucle, aici... și aici... Acum lucra cu un fier de ondulat atât de repede că aproape o ametise pe Amanda. Era când într-o parte, când în cealaltă a capului ei. După ce termină de ondulat, îi ridică părul, i-l prinse cu câteva agrafe și lăsă câteva bulce rebele.

– Oh, mătușă Roz, este extraordinar! exclamă Amanda. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Părea o cu totul altă persoană, pur și simplu nu se recunoștea în oglindă.

– Cred că această coafură simplă, dar totodată elegantă, este perfectă pentru această tânără, nu-i așa? întrebă Claude. Îi fixă părul cu un spray fixativ și apoi îi potrivi floarea deasupra urechii drepte. Gardenia delicată, de culoare crem, cu frunze verzi, se potrivea de minune în părul ei negru, strălucitor.

Fața Amandei se înroși de plăcere.

– Arată minunat. Mă simt minunat, spuse Amanda în șoaptă.

– Ai dreptate, spuse Claude ridicând-o de pe scaun și rotind-o cu câteva mișcări de dans. Vei fi prințesa balului. Acum, du-te și te îmbracă. Trebuie s-o transform pe mătușa ta în regina balului.

– Magnific, spuse mătușa Roz râzând. Mandi, arăți absolut fabulos. Te-ai întrecut pe tine, Claude.

Micuțul francez se umflă în pene.

– Nu știu timp îi va lua lui Claude să mă aranjeze, spuse Roz întorcându-se spre Amanda. Poți să pleci când ești gata. Am încredere în tine să supervizezi ultimele pregătiri. Îți urez distracție plăcută.

– Bine, mătușă Roz, spuse Amanda privindu-se încă o dată în oglindă. Oh, Claude, mulțumesc! spuse ea ieșind repede.

***

La intrarea în clădirea unde se ținea petrecere, era o adevărată mare de fotografi și jurnaliști.

Când coborî din limuzina mătușii, în superba rochie crem din organdi luminile blițurilor începură să se aprindă ca și cum ar fi sosit o mare vedetă. Dar Amanda se grăbi spre ușile Mirrorsului, sătulă de fotografi. Intră și merse pe covorul roșu până spre imensa grădină decorată în argintiu și alb.

Scena îi tăie respirația. În fiecare colț al sălii se aflau imense plante tropicale, fiecare având inflorescențe albe, care miroseau amețitor. De-a lungul pereților se aflau mese încărcate cu bunătăți în platouri de argint. Totul arăta apetisant, asemenea unei expoziții culinare. Printre superbe sculpturi în gheață se găseau pești imenși care înotau în sosuri în culori extravagante,

sandvișuri atât de mici încât îți era frică să nu le pierzi în mână, icre negre, fructe exotice, fazani, prepelițe, zeci de feluri de prăjituri. Pe o mică platformă, era amplasată o mică orchestră care în acel moment își făcea încălzirea. Iar în mijlocul camerei, lângă un brad de Crăciun cu decorații argintii se găseau o sută de cutii împachetate în hârtie argintie, cu câte o elegantă carte de vizită pe care era scris numele proprietarului cadoului.

Amanda se opri în fața lor. Știa că în ele se află „pălăriile ei". Spera ca totul să meargă bine. Se întoarse și o văzu pe mătușa ei intrând în încăpere.

Mătușa Roz era subțire și elegantă. Era îmbrăcată într-o rochie din mătase neagră cu broderii argintii. Claude o transformase cu adevărat în regina balului. Părul îi era prins într-un coc elaborat, în care străluceau pietre prețioase. La gât și în urechi îi atârnau diamanate. Era o adevărată doamnă.

Veni și strânse mâna nepoatei sale.

– Parcă aș fi la tribunal și aștept ca juriul să dea verdictul. Acum vor începe să intre în sală, și sunt o sută de jurați.

Amanda urmări din priviri intrarea invitaților. Încetul cu încetul, sala se umplea de celebrități în haine strălucitoare. Prietenii ei din Boston n-o vor crede niciodată că a stat în aceeași încăpere cu asemenea vedete, se gândi ea zâmbind. Nici măcar mama ei!

Amanda o zări pe Cindy și plecă în întâmpinarea ei.

Și Cindy era cu tot alta. Era îmbrăcată într-o rochie trei sferturi, mulată pe corp, de un poz pal. Parcă era o păpușă Barbie.

– Arăți adorabil, spuse Amanda admirând-o. Oh, și colierul tău este superb, exclamă ea privind cuarțul roz pe care îl avea la gât.

– Eu l-am desenat, explică Cindy cu mândrie. Când am aflat că sunt invitată, m-am decis să arăt ca o nouă creație.

Ambele fete izbucniră în râs.

– Și tu arăți admirabil, spuse Cindy.

Începură să discute despre invitați și despre hainele cu care erau îmbrăcați.

– Ai făcut o treabă bună cu această rochie, Cindy, spuse Rachel din spatele lor. Știu că voiai s-o ții pentru tine, dar cred că arată mai bine pe mine.

Rachel era îmbrăcată într-o rochie strâmtă, lipită de piele, mult deasupra genunchilor, de un albastru electric. Arăta alunecos, ca un șarpe care pleacă la vânătoare.

– Arată imposibil, îi șopti Amanda lui Cindy ca unei prietene.

Cindy începu să râdă.

– Asta i-am spus și eu, dar a înțeles că doresc eu rochia și a ținut morțiș s-o poarte. Nu ține cont de părerea nimănui, chiar dacă lumea îi vrea binele, face totul de capul ei. Dar n-o să-i țină la nesfârșit.

– Nu-mi vine să cred! excalmă Amanda cu răsuflarea tăiată.

Rachel fugea în întâmpinarea lui Bob, care tocmai intrase pe ușă. Îi sări în brațe și-l sărută. Apoi îl luă de braț și se lipi de el.

– Uită-te la asta! spuse Cindy revoltată. N-are pic de rușine!

În momentul când Bob încercă se se întoară s-o caute pe Amanda din priviri, Rachel îl trase mai aproape de ea și rochia i se despică pe o parte de sus până jos.

– Ha! Ha! începu Cindy să râdă. Regina a rămas în pielea goală!

Rachel lăsă capul în jos și o luă la fugă spre ușă.

Cindy o luă pe Amanda de braț.

– I-am spus că este prea strâmtă. Dar n-a vrut să mă asculte. Acum, dezastrul s-a produs! Așa-i trebuie! După faptă și răsplată!

Amanda o privi pe Rachel cum iese pleoștită din sală.

– Cred că acum o să spună că rochia a fost de vină. Materialul era prost!

– Ar fi bine să te duci la Bob, spuse Cindy. Cred că nu se uită disperat după Rachel, ci după tine!

Bob o luă pe Amanda în brațe și o sărută pe frunte.

– Ești cea mai frumoasă fată de aici.

Oaspeții se strânseră în jurul meselor, mâncând, bând, râzând și discutând. La sfârșit, mătușa Roz ținu un toast și-i invită să-și ridice cadourile din jurul bradului.

– Roz! exclamă editorul șef de la Vogue scoțând pălăria din cutie. Tu numești asta o

chestie șic? Dar este absolut adorabilă! A-do-ra-bi-lă! Nu știu cum ai putut inventa așa ceva! Cadourile tale sunt în fiecare an mai interesante!

Toți oaspeții erau de acord cu această remarcă. Toată lumea era încântată de pălării. Erau un succes!

Mătușa Roz veni lângă Amanda.

– Am făcut-o din nou! Făcu o pauză. De fapt, tu ai făcut-o! O cuprinse cu un braț de mijloc și o trase drăgăstos alături de ea. Am avut unele dubii, după cum știi. Dar cred că talentul tău va face ca familia noastră să aibă un viitor strălucit. Roz începu să râdă și-și sărută nepoata pe frunte.

– Am tremurat de frică, dar sunt încă în top!

Amanda era mândră de mătușa ei. Aceasta era cea mai bună zi din viața ei.

Capitolul 12

Amanda dormi până târziu în dimineața următoare. Nu-i venea să creadă că în această după-amiază se va întoarce la Boston. Se ridică repede din pat și începu să-și facă bagajul.

Își reaminti seara trecută și zâmbi. Tot evenimentul a fost un succes, petrecerea a fost superbă, pălăriile au avut un succes enorm și și-a petrecut întreaga seară la brațul lui Bob. Nu dorea ca acest vis frumos să se termine.

Își aranjă cu grijă rochia primită de la mătușa Roz în geantă. Nu știa unde o va putea purta în Boston, dar era rochia ei de Cenușăreasă, la care ținea foarte mult. Stătea cu urechile ciulite în

speranța că va auzi telefonul sunând. Își luase deja rămas bun de la Bob, dar spera că o va mai suna o dată.

Gândurile îi fură întrerupte de o bătaie în ușă.

– Ești gata, dragă? Michael a luat deja bagajele mele. Poate să le ia și pe ale tale să le ducă la limuzină?

– Imediat, mătușă Roz, răspunse Amanda. Își ridică bagajele și aruncă încă o privire în cameră.

– Aș vrea să plecăm din vreme la aeroport, spuse mătușa Roz învârtindu-se prin apartament ca să pună totul în ordine. Traficul era și așa teribil din cauza zăpezii, dar acum este și mai rău, pentru că toată lumea pleacă în vacanța de Crăciun.

Exact în momentul în care ajunseră la ușă, se auzi soneria. Când deschise ușa, îl zăriră pe Bob, roșu la față și cu răsuflarea întretăiată.

– Era cât pe ce să nu vă mai prind, spuse el răsuflând din greu. Le zâmbi Amandei și lui Roz. Am ceva pentru tine, Amanda, spuse el întinzându-i o cutie frumos ambalată.

Ea smulse hârtia roșie, deschise cutia și rămase uluită. Nu-i venea să creadă.

– Oh, este minunată, șopti ea uitându-se cu dragoste la Bob.

Încet, scoase din cutie frumoasa păpușă de porțelan pe care o văzuseră în vitrina magazinului de jucării. Amanda îmbrățișă păpușa cu păr negru și rochie roșie din catifea. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe Bob în fața mătușii Roz, care se întoarse stânjenită cu spatele.

– Este cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată..

– Îmi pare rău că vă întrerup, spuse mătușa Roz, dar trebuie să ne grăbim să prindem avionul de Boston...

– Știi ce? spuse Bob repede. Vreau să vii înapoi. Vreau să spun... se încurcă apoi reluă, când vei reveni în New York, aș vrea să-mi dai un semn de viață. Aș dori să ne mai vedem. În februarie plec la Universitate în Columbia, aș dori să vii să mă vizitezi.

Ochii Amandei scânteiară de plăcere și surpriză.

– Da. Mi-ar plăcea, spuse ea sărutându-l din nou.

Bob o ajută să-și ducă bagajele la limuzină și o ajută pe Roz să se urce în aceasta.

Amanda și Bob rămaseră câteva clipe pe trotuar să-și ia un ultim rămas bun.

– Nu voi uita niciodată această săptămână, spuse Amanda uitându-se în ochii lui Bob.

El îi luă mâinile în ale lui și le sărută pe rând.

– Și nu uita că ne putem întâlni în viitor și avea alte amintiri plăcute, spuse el aplecându-se și dându-i Amandei un ultim sărut.

– Hai repede, Amanda, vom pierde avionul, se auzi vocea mătușii Roz din limuzină. Amanda se urcă lângă ea și se întoarse spre Bob.

Când mașina porni, Bob rămase pe trotuar făcându-i cu mâna. Când mașina dădu colțul, el dispăru și Amanda simți cum îi dau lacrimile.

– Te-am văzut vorbind cu Barry Jameson aseară, spuse Amanda după câteva minute de tăcere. V-ați împăcat cumva?

– Da, Barry și cu mine am clarificat unele lucruri. În branșa noastră, nu e bine să ții mult timp supărarea și să încerci să te răzbuni. Și oricum, ne cunoaștem de multă vreme și ne

stimăm reciproc foarte mult. Nu sunt sigură că voi uita acest incident foarte repede, dar Barry știe că nu e bine să se pună rău cu mine.

– Oh, îmi pare bine că v-ați împăcat. Mă simțeam reponsabilă pentru acest episod.

– Nu voi spune că nu m-ai supărat, dar suntem în familie și te-am iertat. Mai ales că pălăriile tale au avut un succes atât de mare. Asemenea lucruri se întâmplă în mod curent în industria modei. Toată lumea vrea să iasă în față și mijloacele pe care le folosesc unii nu sunt întotdeauna ortodoxe. Mătușa Roz făcu o pauză. Dar în mare, a fost o săptămână bună, nu-i așa?

– Așa cred, replică Amanda încet.

– Chiar m-ai impresionat. Ai lucrat în magazin, mi-ai aranjat brazii de Crăciun, și ai venit cu ideea care mi-a salvat petrecerea. Vreau să-ți spun că ai un loc asigurat la mine în magazin pentru vara aceasta. Dacă vei dori, bineînțeles.

– Chiar vrei să mă întorc? întrebă Amanda, uluită.

– Este exact ce am spus. Oricum, îți va trebui un loc unde să stai când vei veni la cursurile de vară de la Institutul de Modă.

– Poftim? Amanda aproape că se sufocă de emoție. De unde știi...

– James Ferguson a fost la petrecere. Mătușa Roz o privea zâmbitoare pe Amanda. Este directorul de la Institutul de Modă.

– Și l-ai întrebat despre mine?

Roz o prinse cu brațul de talie și o trase lângă ea.

– Știu că nu trebuia, dar am pus o vorbă bună pentru tine. Oricum, și el a fost încântat de pălării și când i-am spus că a fost ideea ta a rămas impresionat. Jimmy m-a sunat azi-dimineață și mi-a spus vestea cea mare.

Se îmbrățișară și apoi continuă:

– Mi-a spus că ți-a citit cererea de înscriere și a vorbit cu doamna Benson. Ai mult talent, dar trebuie să înveți să desenezi și să mai lucrezi la proporții. Dar ai un mare atu: ești naturală!

– Voi învăța! Voi învăța! promise Amanda. De-abia aștept să mă întorc aici, la școală.

– Aș dori să înveți la ei și după cursul de vară. Dacă vei termina în primele zece locuri, vei putea rămâne mai departe, ca bursieră. Depinde de tine, draga mea! spuse mătușa Roz privind-o serios.

Amanda păstră un moment de tăcere, uitându-se pe geamul limuzinei roșii. În spatele lui se vedeau clădirile impozante din Manhattan. Se gândi că această săptămână fusese primul pas în viitoarea ei carieră.

Acum știa ce o să facă și unde o să ajungă.

– Mulțumesc pentru tot, mătușă Roz, spuse ea întorcându-și privirea spre aceasta. Știu că am multe de învățat, dar am pornit cu dreptul și n-am de gând să mă opresc până nu voi cuceri Manhattanul, apoi Parisul, Milanul și întreaga lume a modei!

Sfârșit